Ayağını yorganına göre uzat! Yorganını ayağına göre kısalt!

Zübük

İT KAĞNI GÖLGESİNDE YÜRÜR DE KENDİ GÖLGEM SANIRMIŞ

Eski Türklerde: At, avrat, silâh... Yeni Türklerde: Kese, kasa, külâh...

Ne Sağcıyız, ne solcu, futbolcuyuz, futbolcu!

Arşimet Kanunu Tuzruhuna Aykırı Değildir

BAŞYAZI

Bu beyazlık protesto için değildir; yazımız olmadığından boş bıraktık.
İMZA
Bakırköy'de RIZA

Demokrasi beklerim vah benim emeklerim!

ANKARA, 11 (Özel) — Ankara siyasî çevrelerinde bugünlerde üzerinde en çok durulan ve konuşulan siyasî mesele, Zürfittin'in kocalıktan istifa edeceği şayialarıdır. Zürfittin'in eşinden ayrılacağı haberi ticarî çevrelerde derin bir üzüntü, içtimaî çevrelerde büyük bir memnunluk ve siyas çevrelerde ise izahı güç bir şaşkınlık yaratmıştır. Beklenmedik bu haberi tahkik için günlerden beri Sayın Zürfittin'in peşine düşen gazeteciler onu hiç bir yerde bulup konuşmağa muvaffak olamamışlardır. Çünkü ciddî memleket meselelerinin dalaşmalarından pek yorgun düşen Bay Zürfittin bu sırada, biraz kafasını dinlendirmek için Yüksek Sosyal Kulüp'te sabahlara kadar uykusuz kalarak otuz bin küsur lira kaybetmiş bulunuyordu.

Bir ara kendisi ile konuşmağa muvaffak olan muharirimizin «Bu işin sonu ne olacak?» sorusuna karşı şu beyanatı vermiş bulunmaktadır: «Arşimet kanunun tuzruhuna aykırı değildir. Biz inkılâpların bekçisiyiz. İnkılâpların ruhuna bağlıyız. Demokrasinin de ruhuna bağlıyız. Ve Cumhuriyetin de ruhuna bağlıyız.»

Muhabirimize, 27 Mayısın ruhunu sormuş, sayın Zürfittin «Evet, onun da ruhuna bağlıyız. Aldığımız bütün kararlar 27 Mayısın ışığı altında alınmıştır. Binanaleyh 27 Mayıs'ın ruhuna aykırı olamaz. Bu sözlerim, kâfi derecede meseleyi izah etmektedir» demiş, bundan sonra da muhabirimizi «Yanımdan kalk, uğursuz geldin, sen geldin geleli hep kaybediyorum» diyerek muhabirimizi selâmetlemiştir.

Bugünlerde Ankara'da halkın ağzında «Demokrasi beklerim, vah benim emeklerim» diye başlıyan bir türkü dolaşmaktadır. Durum sâkindir. Havalar da iyi gitmektedir. Meteoroloji Müdürlüğünün «Yer yer parçalı bulutlu geçecek» diye verdiği haber tahakkuk etmemiştir.

Burada başka havadis yok. Yazdırdığım bu haber atlatmadır. «Arşimet kanununun tuzruhuna aykırı olmadığı» haberi halkta büyük bir sevinç yaratmıştır.

Edep yeri konservesi

Kıyık baba kimdir? - Kıyma kıyık! - edep yahuu!.. - peygamberimiz ve ilim - La paçanga - Mama do la paçanga - Lotaryacı basın! - Tarihi bir cinayet

Bu bizim gazetecilerin çoğu, «ne ararsan bulunur derde dâvadan gayri.» denilen cinsten bir acayip yamalı bohça, daha doğrusu bir para tuzağıdır. Bir ilkemiz olsun, ondan sapmıyalım, ayrılmayalım demezler. Okurları kandırmayalım, demezler. Çarkıfelekler gibi fır fır dönmiyelim, demezler. Doğru bir yazı yazalım, demezler.

Ya ne yaparlar? Bir yandan hiç gereği yokken açık saçık karı - evet, kadın değil, karı- resimleri basıp, bir yandan din-iman yazıları yayınlıyarak okur tavlarlar: Din ticaretiyle apış ticareti yan yana.. Bir yandan lotaryacılık, bir yandan sözümona muhalefet yaparak müşteri artırmağa kalkarlar. Bu gazetelerde ciddî diye yazılmış öyle yazılar var ki, biz bunları mizah diye burada yazsak «Artık bu kadar da palavra olmaz!» dersiniz.

İşte Ramazanın son günü, Akşam gazetesinde çıkan bir yazı.. yazının başlığı: Edirne Evliyalarından Kıyık Baba..

Şimdi yazıyı okuyoruz:

«Kıyık Babayı veliliğe yükselten, onu bu şehrin evliyaları arasına getiren hoş hikâyesini gelin birlikte dinleyelim sizinle...

— Kıyık Babanın padişah III. Ahmet devrinde yaşadığı, ve hicrî 1135 yılında da bu âlemden göçtüğü söylenir. Ama bunun ne önemi var. O, biz Edirnelilere öylesine bir âlem bırakmıştır ki, geride, İşte Kıyık, asıl ismi İbrahim olan bu zat, o zamanın sayılı zenginlerinden ve padişaha yakınlığı dolayısiyle daima izzet ikram gören bir adamın yanında hizmetkârmış. İyi huyu, dine olan bağlılığı dolayısiyle Kıyıkı çok seven ve ona hersevini korkusuzca emanet eden bu zengin adam bir hac mevsimi farzı ifa etmek üzere hazırlıklara başlamış. Giderken de çok sevdiği o devrin en güzel kadınlarından biri olarak bilinen karısını Kıyık'e emanet ederek:

— Aman Kıyık demiş, ben gelene kadar ona göz kulak ol, bir dediğini iki etme. Karımı sana emanet ediyorum, gözüm arkada kalmasın.»

Bu başlangıçtan anlaşıldığına göre, nasıl Avrupalı şövalyeler savaşa giderlerken, ihanet etmesinler diye karılarının göbek altına demirden bekâret kemeri takıp kitler, anahtarı da ceplerine koyduktan sonra içleri rahat ederse, Edirneli zengin de karısını Kıyık'a emanet edip içi rahat hacı olacak.. Yani anlaşılan, Edirneli zengin, hizmetçisini Kıyık'ı bekâret kemeri yerine kullanıyor, belki Kıyık, daha ucuza geliyor da ondan...

Yazıyı okuyalım da, bakalım, karısına güvenemeyip Kıyık'a güvenen zengin hacı'nın hali nice olacak?

Huuuu erenler! Göster Hazret-i

(Devamı 3 üncü sayfada)

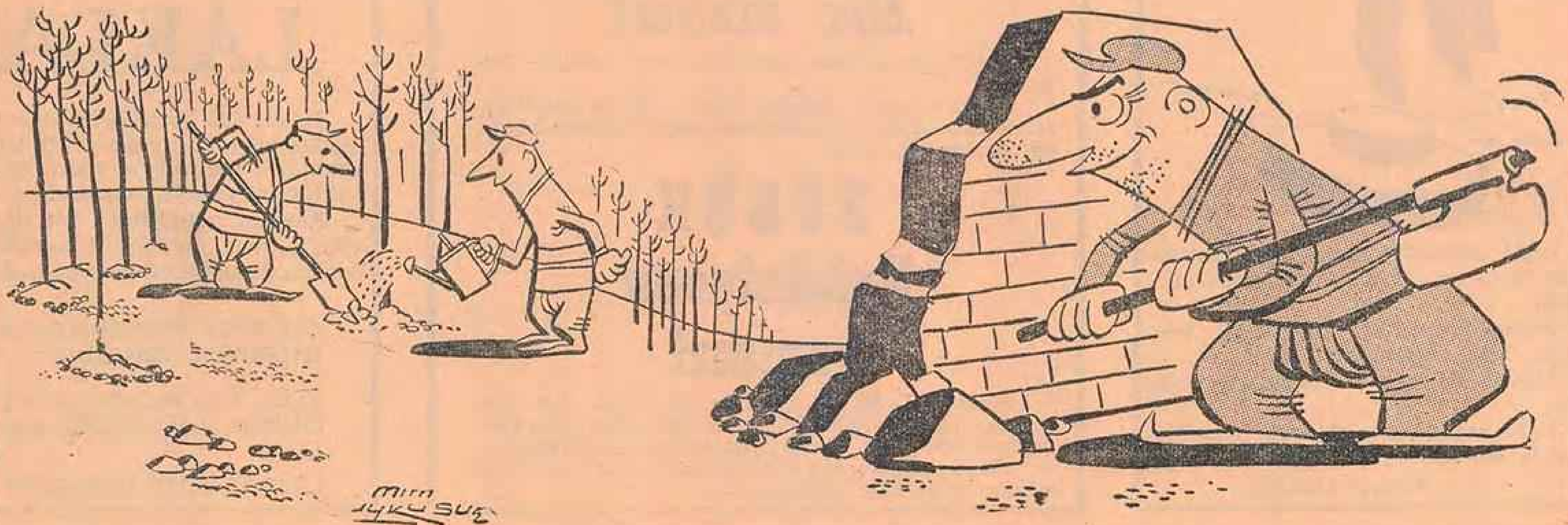
Taşlama

AZDIR!

Eşeklerimizin cinsini islâh için Kıbrıs'tan damızlık 50 baş eşek getirilecekmiş.
Aklımız ermez bu konuya ama, elli damızlık azdır, yetmez eşeklerimize...

Ayıp değil mi?

Maalesef matbuat, hiç bir ahlâk kaydı tanımadan açık - saçık kadın resimleri neşretmek sureti ile satıştan ve ticaretten başka bir gâye gütmemekte olduğunu göstermektedir. Meselâ şu yukardaki resme, hicap da duysanız, lûtfen bir dakika bakınız, bir daha zor gözünüzü alacağınız muhakkaktır. Pekiy, bu doğru mu? Ayıp değil mi? Bu gazeteler aile muhitinde ve ev içine girmekte ve çocuklardan çok hanımların alâkasını çekmektedir. Bu suretle gerek babaların, gerek anaların ahlâkı bozulmaktadır. Bize gelince, yukarıdaki resmi ibret olsun diye başka bir gazeteden almış bulunuyoruz. Maksadımız, matbuat yolu ile yayılan bu hicabâner manzarayı gözlerinizin önüne sererek, birazcık da bizim gazetemizi sattırmaktır; işte bu ulvî maksatla, vicdanımız kadar temiz sayfamızı bu iğrenç resimle lekelemiş ve kirletmiş bulunuyoruz.

Büyük Yarışma

Zübük Gazetesi okurları arasında bir yazı yarışması açmıştır.

Herkesin başından gülünçlü pek çok olay geçmiştir. Yakınlarınızın, dostlarınızın, tanıdıklarınızın başlarına da çok komik olaylar gelmiştir. Bunları yazıp gazetemize gönderin. Yapılacak seçmede beğenilen yazılar Zübük'te yayınlanamak, her yayınlanan yazı için yazarına

50 Lira ödenecektir

Ayrıca yayınlanan bu yazılar arasından yapılacak seçmede :

Birinciye 500
İkinciye 300
Üçüncüye 200

lira verilecek!

Dördüncüden onuncuya kadar yüzer lira tutarında çok değerli kitaplar armağan edilecektir.

YAZILARI KİMLER SEÇECEK?

Yayınlanan yazıları yine okurlarımız kendileri seçeceklerdir. En çok oyalama sırasına göre yazılar değerlendirilecek ve derece alacaktır. En iyi, en güzel yazıya oy vermiş olan bütün okurlarımıza altı lira tutarında kitap armağan edeceğiz.

YARIŞMAYA KATILACAK YAZILARDA ARANAN KOŞULLAR :

1. Başka dilden çeviri olmayacak.
2. Daha önce yayımlanmış olmayacak.
3. Yazılar, daktilo ile, kâğıdın bir yüzüne yazılmış olacak. (Çok okunaklı elyazısı da olabilir.)
4. Her yazı, 800 kelimeyi aşmıyacak.
5. Sizin başınızdan, ya da başka birinin başından geçmiş gülünçlü olaylar, hikâye biçiminde yazılmış olacak.
6. Mizah yazısı olacak.
7. Yazının altına açık ve doğru ad ve adres yazılacak.

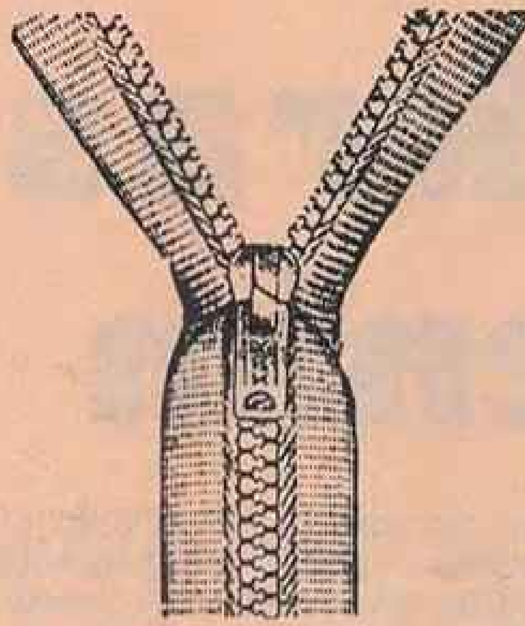
HERKES BU YARIŞMAYA KATILABİLİR

Bekliyoruz, yazılarınızı gönderiniz. Beğenilen yazılarınız Zübük'te çıkacaktır.

Bu çocuğu görüyorsunuz ya!...
İYİCE BAKTINIZ MI?
Öyleyse tamam, bu çocuğu size örnek olarak gösteriyoruz.
İŞTE ÖRNEK
Bu örneğe bakıp bakıp, ona göre çocuk yapın!
ÖRNEK ÇOCUK PAZARI

HER EVE LAZIM

Vırvırdan, zırzırdan, dırdırdan kurtulmak istiyorsanız :
FIRT FIRT FERMUARLARI KULLANINIZ!
Alyanak Hafız Ali diyor ki :
«Essükûtü hayrün mineddirdir». Fırt fırt fermuvarları.
Kaynanası olan her aile yuvasına huzur ve sükûn getirir.

Pasta telefonları

Biliyoruz, telefonunuz sinirlerinizi bozuyor. Sinirleriniz bozulunca da hırslanıp telefonunuzu ısırıyorsunuz dişleriniz bozuluyor. Isırdığınız telefonu yiyorsunuz mideniz bozuluyor, yedikten sonra da bağırsaklarınız bozuluyor.

BOZULMA VATANDAŞ!

Pasta, krema, ezme ve çukulatadan mamûl telefonlarımız piyasaya arzedilmiştir. Evet, bu pasta telefonlarla konuşulmaz, ama hiç olmazsa yenir. Ya öbür telefonlarla ne halt yenir? Ne konuşulur, ne yenir. Aklı olan pasta telefonlarını beğenir.

Tadına Bak Pastanesi

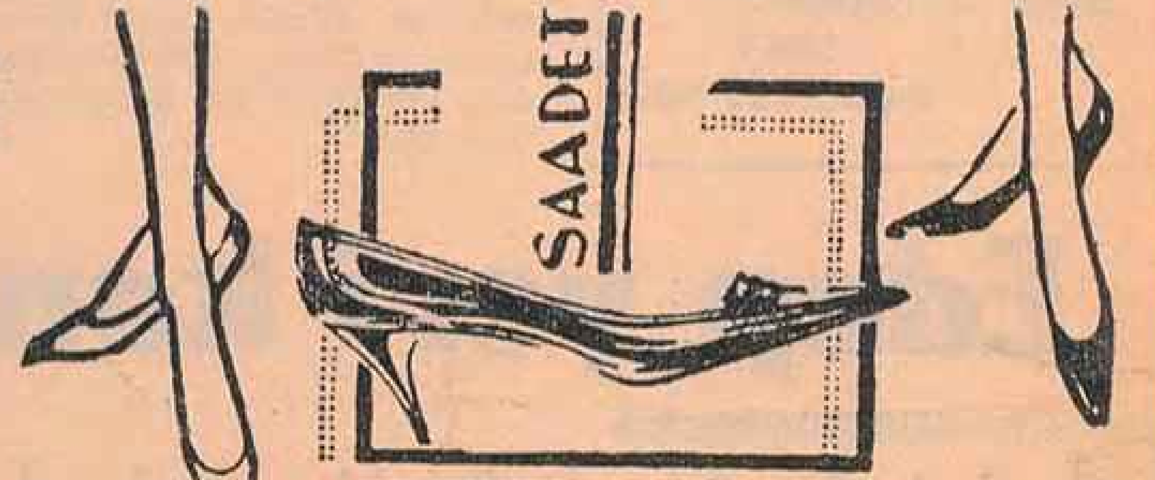
ZÜBÜK REKLAM

BAYLAR! Dikkat : Başınızı koruyunuz

Kadınlar iskarpinin sertini kocanın yumuşağını seçerler. Sert kadın iskarpinleri ise, kocaların başına felâket getirir.

Onun için sayın kocalar

Başınıza felâket gelmesini istemiyorsanız, karınızdan önce davranıp ona saadet marka gayet yumuşak iskarpinlerimizden alınız!

Kocanın serti karısına yumuşak iskarpin giydirir

KOCANIN SERTİ KARISINA YUMUŞAK ISKARPİN GİYDİRİR
Sadet : Her erkeğin başına uygun kadın iskarpinlerimiz bulunur.

**SİYASETTE İNGİLİZ PARMAĞI
TATLILARDA VEZİR PARMAĞI
BU İŞTE KADIN PARMAĞI**

Leylâ memleket meselelerine parmağını bastı ve «Hasan almaz basan alır» dedi.
Hasan Basmaları hem zarif, hem ucuz, hem dayanıklıdır.
Hasan Basmaları basmaların şahıdır.
Mahmutpaşa'da yokuştan çıkarken sağda seyyar basmacı Hasan'ı da görün!

ZÜBÜK REKLAM

BİZİM HAYRİ BEY'E ne oldu kuzum? Neden bu kadar keyifli? Bankada parası yok ki ikramiye çıksın. Spor - Toto oynamaz ki toto çarpsın. Piyango almaz ki vursun. Talihi yok ki para bulsun. Öyleyse nedir bu herifin zoru da bu kadar keyiflenmiş?

ÇÜNKÜ: HAYRİ BEY OYNATTI HER AKLI BAŞINDA OLAN OYNATIR VATANDAŞ! AKLINI BAŞINA AL VE OYNAT! Sonra da bana gel:

Sinir Hastalıkları Mütehassısı
Dr. Prof. Yüzkırkyedi

ZÜBÜK REKLAM

Yağmurdan güneşten korunabilirsiniz
Fakat çamurdan nasıl korunacaksınız? Çamur atan gazete idarehaneleri önünden geçerken,

Çamur Şemsiyeleri'ni kullanınız.

Her namuslu insana lâzım. Atılan çamurlardan sizi korur, bizi doyurur.

Bir fırsat

Zübük gazetesinin kolleksiyonunu yapıyor musunuz?
Bir devri en iyi anlatan belge o devrin mizah gazeteleridir. Zübük kolleksiyonu yarın elinizde büyük bir hazine olacaktır.

ZÜBÜK Koleksiyonu yapınız!

Şimdiye kadar çıkmış olan iki buçuk lira tutarındaki beş sayı Zübük' ü iki liralık posta pulu göndererek isteyiniz, hemen adresinize yollanacaktır.
İlk beş sayımızdan elimizde pek az kalmıştır. Bu reklâm olsun diye söylemiyoruz.

LAKLAK

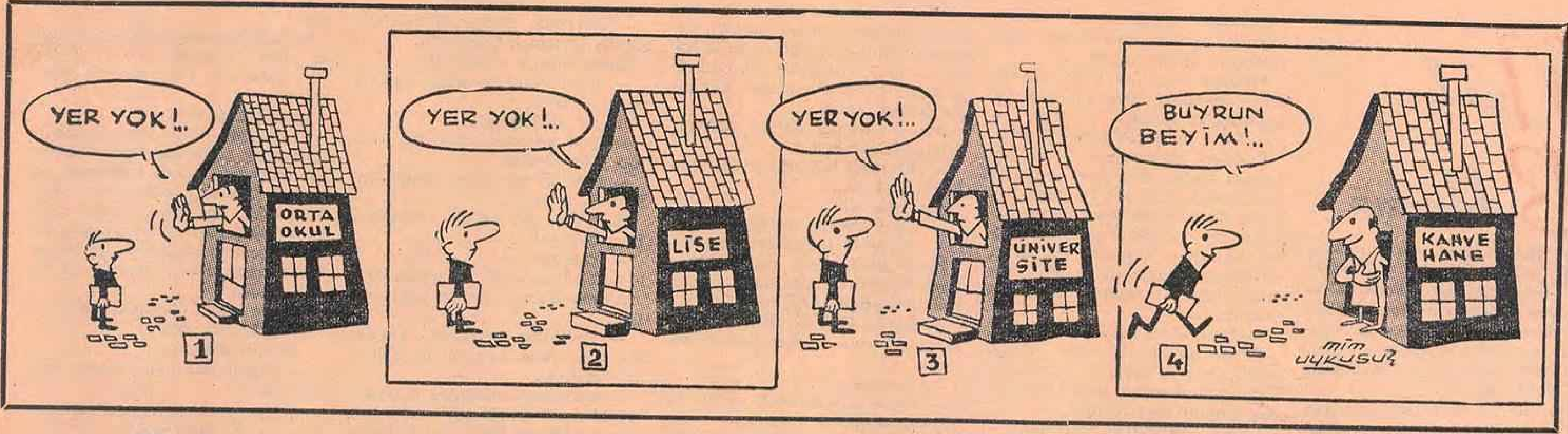

Bu bir ruh hastalığıdır. Bazı ruh hastaları kendilerini arpa, bâzıları da tavuk sanırlar. Onun için muhalif ve muvafık partiler gibi birbirlerini yemeğe çalışırlar.
Resmini gördüğünüz zat da, başına bir leyleğin yuva yaptığına inanmakta, ama başkalarını buna inandıramamaktadır.

**ONU DELİ ZANNEDİYORLAR
HALBUKİ O AKILLIDIR**

**Başına sahiden leylek yuva yapmıştır.
Çünkü o, ömrü lâklâkla geçmiş kırk yıllık bir politikacıdır.**

LÂKLÂK KAHVEHANESİNE BUYRUN ZÜBÜK REKLAM

Edep yeri konservesi

(Baştarafı 1 inci sayfada)

Kıyık kendini!

Yazıyı okuyalım:

«Bu sözler üzerine Kıyık, efendisine ağzı lehimlenmiş bir kutu uzatmış ve şöyle demiş:

— Şu kutuyu da ben size emanet ediyorum. Yalnız ricam şu ki Edirne'ye dönünceye kadar bunu açmayın..»

ALLAH Allah... Fakir Kıyık'ın gönlünden ne koptu da efendisine kutu içinde hediye etti acaba? «Aman açma!» dediğine göre kutudaki uçar-kaçar cinsinden bir şey olacak... Yoksa kuş mu? İster misiniz Hazret-i Kıyık kuşunu kutuya koysun da efendisine versin!...

Durun bakalım, kutudan bir şey çıkacak ya, bakalım ne çıkacak!.. Yazıyı okuyalım hele..

«Ve böylece efendi çıkmış yola. Ama o daha belki de yerine vasıl olmadan bir dedikodudur başlamış mahallede. Efendinin güzel hanımı yakışıklı Kıyık ile gönül eğlendiriyor, tabiî kocası yok ya, Onu bir an olsun yanından uzaklaştırmıyor.»

Efendi döner dönmez de duymuş söylenenleri... Birden tepesi atmış adamın, dünyası karışıvermiş, oracıkta hiddetlenip:

— Çabuk çağırın şu Kıyık denen adamı, diye başlamış çağırmaya.»

Zengin hacının hakkı var. İster misiniz hacı baba elini kana bulasın da şu Kıyık'ı kıyım kıyım kıysın.

«Genç adamın bu hiç birşey olmamış gibi davranışı karşısında büsbütün çileden çıkan efendi:

— Emanete hıyanet etmişsin, hem de hiç birşeyden haberin yok gibi geçmişsin karşıma. Yıkıl şuradan gözüm görmesin seni.

Bu ağır sözler karşısında Kıyık gene istifini bozmamış. Ve efendisine şöyle demiş:

— Lütfen benim size emanet ettiğim kutuyu açar mısınız?

Efendi büyük bir hiddetle bu emaneti açtığında Kıyık'ın edep yerini bulmuş kutunun içinde.»

bakın siz... Nasıl olsa dedikodu çıkacağını biliyor ya, önceden tedbirini almış. Ne demişler: «Sen tedbirini al, deveni sağlam kazığa bağla, sonra tevekkül ol!»

Vah Kıyık vah!!.. Yahu adam namus uğruna edep yerinden oldu be!.. Edep yeri olmayınca n'apar zavallı?.. Demek bu genç Hazret-i Kıyık, zengin efendisi ihtiyar hacının içi rahat etsin diye, desturun edep yerini, domuz salamı gibi kıyım kıyım kıymış, kutuya doldurup,

«Al işte efendi, ne sana ne bana!» diye efendisine teslim etmiş.. Pekiy, neden efendisine «Sakın kutuyu açma!» demiş? Bunu bilmeyecek ne var, efendi havı olacak, sıcak yere gidiyor, kutuyu açarsa, içindeki bozulur, yahu, bu hediyelik kutu değil, haşa huzurdan edep yeri konservesi...

Konserveyi Türkler icat etti, derler de inanmazdım, oysa doğruymuş. Demek konserve mucidi Hazret-i Kıyık...

Hani kahvecilerin, Karagözcülerin filan pirleri vardır da

«Pîrimiz, üstadımız hazret-i Falanca» diye her sabah tezgâh açarlar ya, demek konservecilerin piri üstadı da Kıyık...

Edep yeri gidince, Kıyık edepsiz kaldı, ne olacak?

«Ondan sonra yok yere çıkarılan bu dedikoduların bir kıymeti olmadığını anlamış adamcağız anlamış ama Kıyık da oracıkta ruhunu teslim etmiş Tanrıya.

İşte Kıyık'ın hikâyesi bu. O şimdi sadece Edirne'yi baştan başa kaplayan evliyalardan biri olmayıp doğruluk ve sadakatin de bir örneği olarak da bura sakinlerine daima yol göstermekte, ışık tutmaktadır.»

İNSAN bu yazıyı okuyunca «edep yahu!.» diye bağıracağı geliyor.

Bu yazıda anlatılanların neresi doğru olabilir? Olsa olsa bu olay bir tarihî cinayet olabilir. Bu türlü cineyetler zamanımızda da oluyor ve gazetelerde çıkıyor. Ya kıskanlık yüzünden ya ihanet yüzünden tenasül uzuvlarının kesildiğini, koparıldığını gazetelerde okuyoruz.

Edirne'deki tarihî olay da olsa olsa şöyledir: Zengin hacı yaşlı, karısı körpe... Genç uşak Kıyık'la kadın mercimeği fırına vermişler. Olur böyle şey.. Zengin efendi ansızdan dönünce bunları bastırmış. «Yâ Destur!» deyip Kıyık'ın — Affedersiniz — edep yerini bedeninden ayırmış; dipten sünnet... Edep yeri dipten gidince, Kıyık ruhunu teslim etmiş, sizlere ömür...

Hacı kurnaz, kıskançlıkla hiddete gelip nasılsa Kıyık'ı budadı. Olanı biteni dosdoğru söylese cinayet işlediği anlaşılacak. Hadi parayla, rüşvetle kurtuldu diyelim, o zaman da karıyı boşaması gerekli... Zavallı hacı, aylardan beri çöllerde, yollarda yanmış, kavrulmuş... Karıyı nasıl boşasın? Hacı efendi kolayını bulmuş, Kıyık'ın kıyım kıyım kıyılmış edep yerini bir kutuya doldurup kahve çarşı, pazar dolaştırmış:

— Pis dedikodücular, bir de karımın günâhlarını aldınız.. İşte bak, uşağımın edep yeri burda!..

Haydii... Donjuan uşak, evliya olmuş çıkmış. **O evliya oldu mu, hacı da namusunu temizliyor. Namusun temizi makbuldur.** Kutudaki kıyık kıyık olduğundan evliyanın adı Kıyık Baba kalmış.

ŞİMDİ siz diyeceksiniz ki bana:

— Sen atıyorsun!

Doğru, atıyorum. Atıyorum ama, hiç değilse akla yakın atıyorum. Yoksa, uşak şeyini, domuz salamını kıyar gibi kıymış kıymış, kutuya koymuş da, efendisinin eline vermiş, demiyorum. Niçin demiyorum? Çünküüüü.. Akşam gazetesindeki Kıyık Baba yazısının ben hemen altındaki «Peygamberlerimiz ve ilim» başlıklı yazıyı da okuyalım:

Hazreti Peygamber hayatı boyunca İslâm dininin müsbet bir din olduğunu ve ilim dini olduğunu söylemiş, bunu yaymak için uğraşmıştır:

İslâm müşridi Hazreti Peygamber, «İlim» konusundaki görüşlerini şöyle söylemiştir:

«İlim, İslâmın hayatı ve imanın direğidir.

İlim yolunda savşınız, uğraşınız ve ilmi öğretenlerden olunuz.

Çok effedersiniz ama, Edirneli uşağın edep yerinin kıyılmasıyla ilmin ve aklın en küçük bir ilgisi yok...

Aynı sayfada, bir yanda edep yerinin kıyılması hikâyesi, altında «Peygamberlerimiz ve ilim».. Bitmedi, hemen yanında «Haftanın şarkısı: La Panchanga.»

Mama do la Pachanga
Papa do la Pachanga
My brudder do Pachanga
My seester do Pachanga

DAHA bitmiyor, gazetenin birinci sayfasında lotarya: Apartman, otomobil, buzdolabı, daha bilmem ne dağıtıyorlar..

İşte basınımız!..

Gazetenin sahibi, yazı işleri müdürü, bu yazıyı yazan kadın yazar arkadaşları olduğu için ben de bu satırları yazarken üzülüvorlum; ama ne yapayım, Kıyık Baba'nın kıydığı gibi kıymasınlar bize! Kıyma Kıyık!..

AZ GİTTİK ÜZ GİTTİK

AZİZ NESİN

Hayırlı evlat

Bilirsiniz, bir takım kimseler vardır, «Nasılsın, ne var ne yok?» diye sorar gibi, ikide bir sorarlar:

— Durumu nasıl görüyorsun?

Şöyle böyle diye atlatmağa, sözü değiştirmeğe çalışırsınız, onlar yine döndürüp dolaştırıp sorarlar:

— Siyasî durum nasıl?

CHP iktidarda, DP muhalefetteyken sorarlardı:

— Durumlar nasıl?

DP iktidarda, CHP muhalefetteyken sorarlardı:

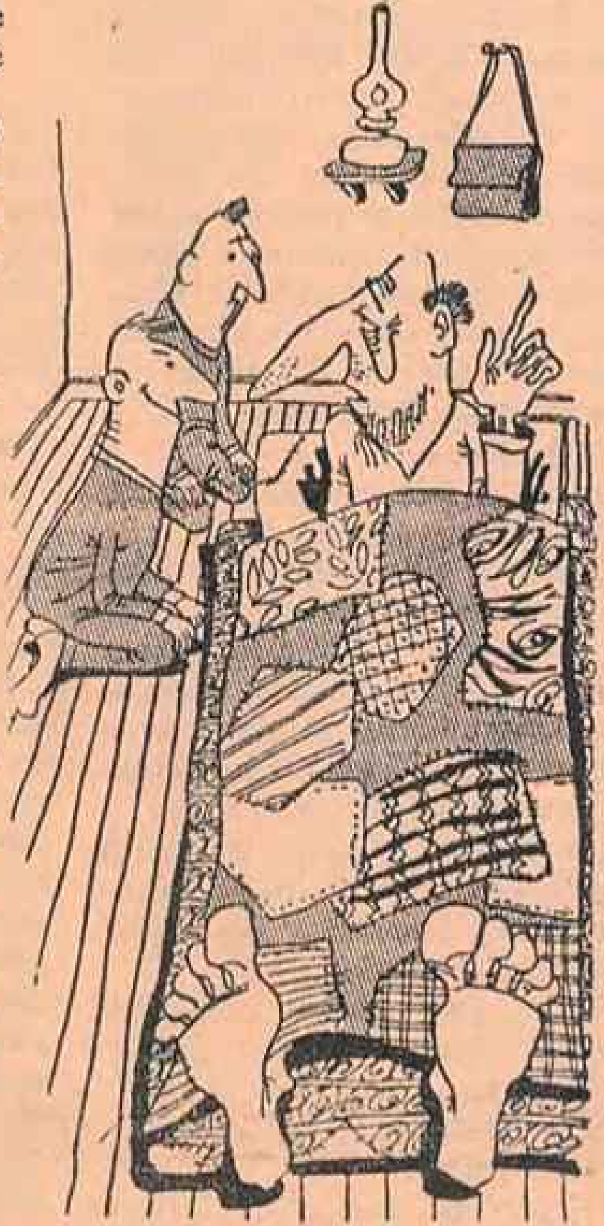
— Nasıl görüyorsun durumu?

Her zaman sorarlar:

— Siyasî durum ne kertede?

Durum işte ortada her zaman, görünüyor ama, onlar ille,

— Durum B. B. (Birgitte Bardot) dedirtecekler de rahata erecekler.

Oldum olası şu günün politikasından nefret ederim, bu işe aklım da ermez. «Durum nasıl?» sorularından bıktım usandım artık.

Bir fıkra anlatayım da, hiç olmazsa bundan sonra olsun «Durumu nasıl görüyorsun?» diye bana sormasınlar. Siyasî olmayan bir fıkra...

Efendim, bir Mezarcı Mahmut varmış. Bu adam, mezarcılıktan aldığı parayla yetinmez, yeni gömülen ölülerin kefenlerini soyarmış. Yıllardır bu suçu işlediği için, Mezarcı Mahmut'un kefen soyucu olduğunu herkes bilirmiş. Ama ne yapsınlar, bir kere mezarcı yapmışlar. Başka birinin kefen soymıyacağı nerden belli!..

Gel zaman git zaman Mezarcı Mahmut hastalanmış, ölüm döşeğine düşmüş. Son saatlerinde, yaptıklarına da nâdim olmuş. İki oğlunu başucuna çağırıp,

— Çocuklar demiş, benim günahım çok... Ölülerin kefenlerini soydum. Ben ölünce herkes bana lânet edecek, hiç kimse beni hayırla anmıyacak..

Mezarcı Mahmut'un iki oğlu, babalarının bu sözlerine çok üzülüp,

— Baba, demişler, sen hiç üzülme! Seni hayırla anacaklar. Biz de hayırlı evlâtlarsak, bu insanlara seni hayırla andırmak boynumuza borçtur.

Mezarcı Mahmut ölmüş, yerine iki oğlu mezarcı olunca, bu sefer bunlar yalnız kefen soymakla kalmamışlar, ölülerin altın dişlerini de sökmeğe, tabutları da çalmağa başlamışlar. Bu sefer oranın halkı,

— Aaaah ah... Nur içinde yatsın, nerde Mezarcı Mahmut, nerde bu şimdikiler... Hiç olmazsa o, yalnız kefen soyardı, bunlar kefeni soyduktan başka, dişleri de söküyor, tabutları da yürütüyorlar. Kadrini bilememişiz eyvaah, şu Mahmut ne merhametli, ne iyi adammış..

Demeğe, Mezarcı Mahmut'u hayırla anmağa başlamışlar.

Evlâdın hayırlısı babasına hayır dua ettirir, rahmet okutur.

Türk mizahı Sınırlar dışında RUSYA'DA:

Reşat Nuri'nin «Çalı Kuşu» adlı romanı Rusya'da üç kere basılmıştır. Şimdiye kadar Türk yazarlarından Ömer Seyfettin'in, Orhan Hançerlioğlu'nun, Orhan Kemal'in, Yaşar Kemal, Kemal Tahir ve daha başkalarının eserleri Rusçaya çevrilmiştir.

Şimdiye kadar Aziz Nesin'den Rusya'da üç kitap basılmıştır: «it Kuyruğu», «ölmüş Eşek» ile seçilmiş hikâyelerinden beş yüz sayfalık büyük bir cilt.

Sağdaki resimde Rusça basılmış «it Kuyruğu» ile »ölmüş Eşek soldaki resimde de beş yüz sayfalık büyük cilt görülüyor. Bu büyük ciltte Aziz Nesin'in «Hangi Parti Kazanacak», «Deliler Boşandı», «Nâzik Alet», «Kazan Töreni», «Gıdı Gıdı», «Yedek Parça» adlı kitapları toplanmıştır.

Nasıl Buldunuz

Aziz Nesin'den Bir Hikâye

ANKARA İstanbul'a benzemez. «Hiç bir şehir öbürüne benzemez» diye hemen adam bozmağa kalkmayın rica ederim; o kadarını biz de biliyoruz. «Ankara İstanbul'a benzemez» derken, elbet bizim de bir bildiğimiz var, değil mi ya...

Anadolu'nun ortasında olduğuna göre daha Asyalı olması gereken Ankara herhalde başkent olduğundan, yarısı Asya'da yarısı Avrupa'da olan İstanbul'dan daha bir Avrupalıdır. Sosyetenin en yükseği Ankara'da, diplomatlar Ankara'da, uzmanı muzmanı Ankara'da, hükûmet erkânı Ankara'da, büyükler, ileri gelenler parti kodamanları, bütün ıvırzıvır, bütün zartzurt hep Ankara'da... Böyle olunca da Ankara'da yaşamak, İsbul'da yaşamaktan zor geliyor bana... İnsan, ceketinin önünü iliklemeden, ellerini göbeğinin üstünde bağlamadan yürüyemiyor Ankara sokaklarında... Ankara'da kaldığım geceler, rüya mı görürüm nedir, uyku arasında birden elim pijama pantalonunun düğmelerine varır da toparlanıverir. Hattâ uyku sersemi «Buyur!» diye sıçradığım bile oluyor. Bir türlü rahat edemem şu Ankara'da.

Bir arkadaşım,

— Bu gece konsere gelir misin, fazla bir dâvetiye var... dedi.

Size önce o güknü kılığımı anlatayım da... Gri kadifeden bir eski elbise giymişim. Ceketimin yakası yok, oldum olası yakaya düşmanımdır. Pantalonumda da paça kıvrıkları yok. Kravat zaten takmam pek sıkışmadıkça...

Arkadaşımla buluşup konserin verileceği Opera'ya gittik ki, aman ben nerelere kaçsam... Beni getiren arkadaşıma çıkıştım:

— Yahu, gala gecesi olduğunu söyleseydin ya... Bak, sen giyinip kuşanmışsın...

— Simokinlerini mi giyecektin?

— Gelmezdim.

— Nedir, ne konseridir, diye sorsaydın ya...

Erkekler hep simokinli, kadınlar da hep tuvaletli, kürklü... O giyimlerin adlarını bilmem ki size bir bir sayıp dökeyim; kadifeler, ipekler, tüller, parlak hışırtılar içinde dişi göğüs, omuz, dirsek, sırt yuvarlaklıkları ve dişi dişi bayıltıcı kokular... Onların arasında bir de beni düşünün. Mahsustan böyle giyinmiş de gelmiş, derler... Ortalık da öylesine ışıklı ki, kaçıp gizlenecek bir gölge, sinecek bir kuytu da yok... Büsbütün elim ayağım dolanmağa başladı. Bir türlü şu iki elimi koyacak yer bulamıyorum. Sıkıntıdan fosur fosur cigara içerek «hay konserine de... nerden geldim...» diye içimden söylenip duruyorum. Fuayyede öbek öbek toplanmış konuşuyorlar.

Tanıyan eden de çok, ne yana başımı döndürsem, bir tanıdık yüzle karşılaşıyorum. Neyse zil çaldı da, kendimi salona attım. Konser başlayınca arkadaşıma sorup öğrendim; bir Amerikan orkestrasıyla, çok ünlü bir Amerikalı piyanistmiş konseri veren... Hoşuma gitmiyor değil, gidiyor ama, nedir, neyin nesidir, iyi mi, kötü mü, anladığım yok.

Lâmbalar yandı, antrak oldu. Cigara içmeden durabilsem, hiç salondan çıkmıyacağım.

Azbuçuk tanıdığım güzel bir hanım, yanındaki kocasıyla beni tanıştırdıktan sonra,

— Nasıl buldunuz konseri? dedi.

Kadının gözlerinden, nasıl bulursam doğru olacağını kestirmeğe çalıştım, hem çok iyi, hem çok kötü, hem de eh şöyle böyle anlamlarına çekilebilecek acaip sesler çıkardım, kaşımla, gözümle, başımla, yüzümle dilsiz gibi bir takım işaretler yaptım. Kadın heyecanla,

— Evet, evet, harikulâde... dedi.

Orada birkaç kişi daha toplanınca, ben aralarından sıyrıldım, öbür yana dönünce başka bir tanıdık grupun içine düştüm.

— Nasıl buldunuz beyefendi?

Onlara göre, bir yazarın bir konser üstüne birşeyler söylemesi gerekliydi.

— Harikulâde... dedim.

— Şaka etmeyin Allahaşkınıza, bir rezalet...

— Şüphesiz, ben de onu anlatmak istiyorum...

Çok kötü bozulmuştum, yavaşça yanlarından ayrıldım. Kimse birşey sormasın diye, büyük bir sanat eseri tablo seyrediyormuşum gibi yüzümü duvara dönüp, duvarın boyasını incelemeğe başladım. Tam ensemde bir ses:

— Nasıl buldunuz?

Döndüm, iki kadın, üç erkek...

— Rezalet...

— Nasıl? Sahi mi söylüyorsunuz?

Soğuk soğuk güldüm,

— Buu kadar olur, fevkalâde...

O yana dönüyorum «Nasıl buldunuz?», bu yana dönüyorum «Nasıl buldunuz?...» Doranlarım «Nasıl buldunuz?...» Soranların yüzlerinden, gözlerinden, ne demem gerektiğini anlamağa çalışıyorum. Kimisine «Eh... ih... hi...» gibi anlamsız sesler çıkarmakla yetiniyorum, kimisine «Fena değil yalnız biraz şey di mi? Bilmem siz nasıl buldunuz?» diyorum kimisini de «Üzerinde uzun uzun konuşmak lâzım, ayaküstü olmaz tabii» gibi sözlerle savuşturmağa çalışıyorum. «Harikulâde» diyorum, «Fevkalâde» diyorum, «Rezalet...» diyorum. Bu arada konuşulanlardan da lâflar kapmağa çalışıyorum. Çevremde bir sürü kelimeler, cümleler pırpır uçuşuyor:

«Müthiiiiş», «Korkunççç güzel...», «Değişik bir stil... «Pastoral...» «senfoni... kontralto... modern akımlar... soprano.... harika... oriyantal ballad... viyola konçertosu... süitin üçüncü bölümü... ne diyorsunuz? Batriyi çok iyi kullanıyor... Piyanonun eşliği müthiiiişşşş.... Çokk güzeeel...»

Konser üç bölümdü, ikinci antrakta yine fuayyeye çıktık.

— Nasıl buldunuz?

Beş altı kişi kadınlı erkekli çevirmişler beni. Susmak olmaz, bir yazarsın, konuşacak, birşeyler söyliyeceksin. N'olacak yani, söyleriz be!.. Madem fikir ve vicdan hürriyeti var, herkes kanaatinde serbesttir, hem de bunlar göründükleri gibi medenî insansalar, benim fikrime de hürmet etmek zorundadırlar.

— Piyanist fazla akrobasi yapıyor... olmaz ki, canbazlık başka, müzik başka...

Bu lâfları bir kadından az önce duymuştum.

— Orkestra da piyano ile pek bağdaşamıyor. Esasen besteyi kurarken ritm bakımından da falsolar var ama, viyolensel çok iyi kullanılıyor da ağır hareketli bölümler gidiyor arada...

Beni dinliyenler gittikçe artıyor, kalabalıklaşıyordu.

— Oriyantal ballad zevkle dinleniliyorsa da...

Bak hele sen...

— Kontraltonun katılmış olması harikulâde... beğendim... ancak...

Neler söylüyorum ben yahu... Daha ben portede do notasının yerini bilmediğim gibi...

— Süitin üçüncü bölümü bir facia... Viyola konçertosunda tema...

Ne teması?...

— Tema tam dozunda ve bir de stil çok değişikti doğrusu...

Beni dinliyenler gittikçe kalabalıklaşıyor. Ben de gittikçe açılıyorum. Bana bir güven gelsin, hiç sormayın... Herkes başıma üşüştü, öyle coşmuşum ki nerdeyse kendimi tutamayıp,

— Muhterem ve aziz vatandaşlarım!.. diye başlıyacağım..

— Evet, sazını yenmişti, bu çok iyi birşey... Altist, pastoral senfoniden ş'aparken n'aptı, farkettiniz mi? Yaa, işte iyi bir kulak bunu anlar. Orkestra viyolenseli örtüyor, hiç doğru değil... Bak, tenoru çok beğendim...

Arada bir lâfa karışacaklar oluyor ama, ağızlarını açmağa bırakmadan konuşuyorum. Çünkü karşılıklı konuşsak bozum olacağım..

Zil çaldı, konserin üçüncü bölümünü de dinledik, çıktık. Operanın kapısında bir adam,

— Beyfendi, dedi, affedersiniz, sizinle tanışmak istiyorum.

Adını söyledi, el sıkıştık.

— Acaba bizim gazeteye yazmaz mısınız? dedi.

Gazete sahibiymiş.

— Çok isterdim ama hiç vaktim yok... dedim.

— Haftada bir olsun müzik tenkidleri yazsanız...

Ne? Hem de müzik tenkidi... Ben, öyle mi?...

— Yazamam...

— Çok rica ederiz... Haftada bir...

Amma üstüme varıyor adam yahu...

— Yazamam beyfendi, vaktim hiç yok... Vaktim olsa, ne olacak yazıveririm...

Ertesi sabah erkenden o gazete sahibi yanında iki kişi daha kaldığım otele geldiler. İlle de bizim gazeteye müzik tenkidi yaz, diyorlar.

— İmkânı yok beyim, imkânsız beyfendi... Yazamam!

— Yazı ücreti bakımındansa, sizi tatmin etmeğe çalışırız.

— Değil efendim, yazamam...

— Münasip değil ama, biz her yazınız için iki yüz elli lira...

Nee? İki yüz elli lira mı?

— Yazamam Beyfendi, boşuna ısrar etmeyin...

— Azsa üç yüz verelim, haftada bir tek yazı...

— Maalesef...

— Pekiy, niçin yazmak istemiyorsunuz?

— Kime yazayım, kim için yazayım Beyefendi, bu memlekette müzikten anlayan var mı...

— Orası öyle, ama bizi kırmayın.

— İmkânsız diyorum, imkânı olsa yazmaz mıyım?

— Parayı az buluyorsanız, arttıralım...

İyice kafam attı,

— Beyler, dedim, ben müziğin me'sinden anlamam, hiç çakmam bu dalgadan, şimdi anladınız mı neden imkânsız olduğunu... Her kelimesine bin lira verseniz yine yazamam... Ben sol anahtarıyla sokak kapısının anahtarını birbirine karıştırırım, siz ne diyorsunuz Allahaşkınıza...

Gazete sahibi olan gülümsedi,

— Biliyoruz, dedi.

Birden dikildim:

— Biliyor musunuz, nerden biliyorsunuz?

— Dün geceki konserde konuşurken biz sizi dinliyorduk...

— Yaa, demek biliyorsunuz.. Öyleyse benimle alay ediyorsunuz?

— Hayır, teklifimiz ciddi...

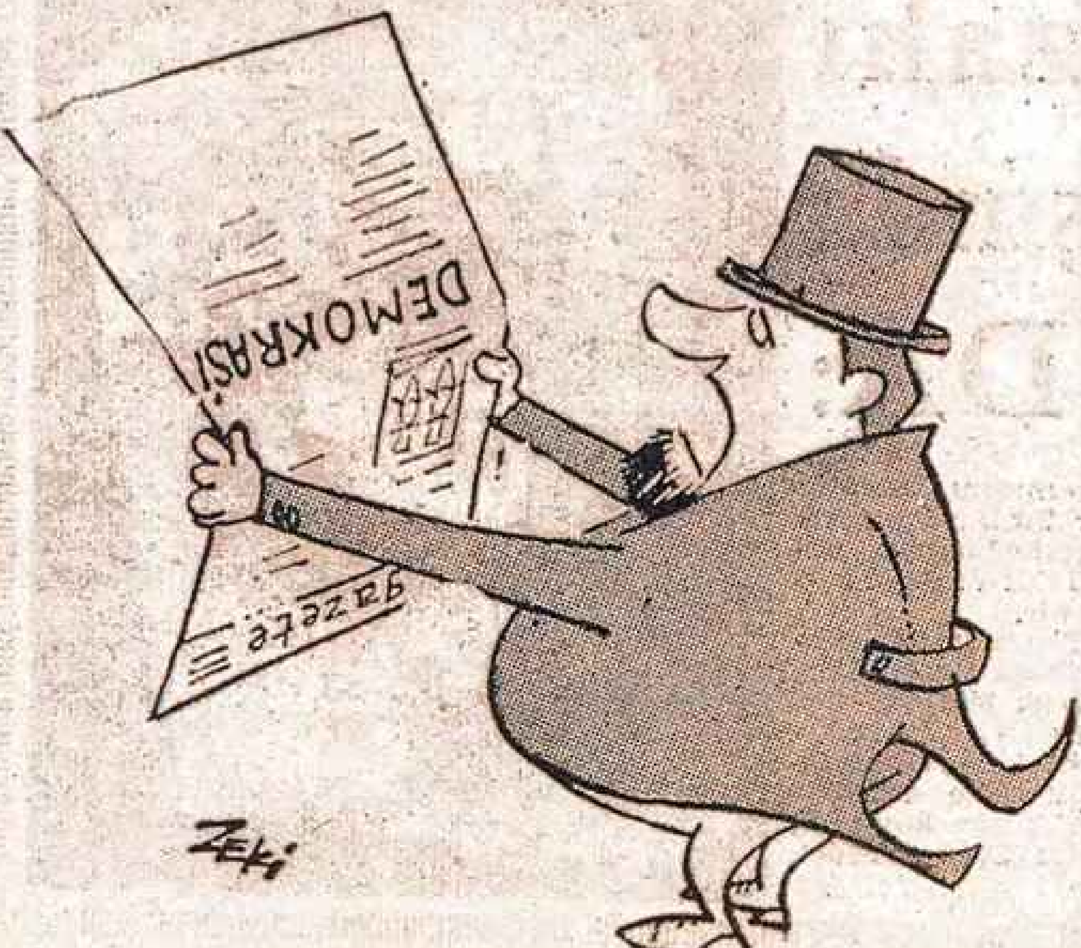
— Bilmiyorum diyorum size, benden ne müzik tenkidi istiyorsunuz?

— Müzikten anlamadığınız için biz de bu kadar para teklif ediyoruz ya... Yoksa müzik tenkidlerine bizim gazeteler para mara vermezler. Ama sizin müzik tenkidleriniz o kadar komik ki, gazetemizin satışını arttırır diye düşünüyoruz. İsterseniz size artan satış üstünden yüzde iki prim verelim.

— Yaaaa... dedim, ağzım açık kaldı.

— Dün geceki konser tenkidiniz bütün Ankara'nın ağzında, herkes sizden konuşuyor...

Kendimi tutmasam ağlıyacaktım. Hemen trene binip İstanbul'a geldim. Ben bu Ankara'yı hiç sevmem, bütün zartzurtlar, bütün vırzıvırlar hep orda toplanmıştır.

TÜRK DİLİ — Mizah üstüne

La Table Ronde dergisinin şubat 1962 sayısında yazdığı bir yazıda André Thérive, İngilizlerin Fransızlardan çok önce gülmece'ye (humour) el attıklarını, bu kelimenin isim babasının İngilizler olduğunu söylüyor fakat Swift ile Sterne'in bu kelimeyi çok başka bir anlamı olan nükte ile karıştırdığını da belirttikten sonra diyor ki:

«Yıllar öncesi Eflâtun gülmenin kaynağını zıtların kavranmasına bağlamıştı. Bergson ise en dikkate değer zıtlığın canlı ile mihanikî olanı karşı karşıya getiren zıtlık olduğunu belirtir. Şarlo bir kadının mantosunda ki düğmeleri, bir makinenin somunları sandığı vakit bu pek bilinen kuramı doğrulamış oluyordu. Korkunç bir cinayeti çok rahat bir biçimde anlattıkları vakit Amerikan gülmececileri de aynı yolu tutuyorlar. Ambroise Bicierce'in şu cümlesinde bu kuralın doğruluğunu anlayabilirsiniz: «Biz yaz günü şafağında babamı öldürdüm. Bu olay o tarihlerde benim üzerimde büyük bir izlenim yapmıştı.»

André Thérive, daha aşağıda André Maurois'nın İngilizlerdeki gülmece davranışını soğukluklarına bağladığını da söylüyor ve gülmecenin utangaçlıktan doğduğunu belirtiyor. Yazar, küstahlığa uzanan gülmecelerin bir aşağılık duygusuna dayandığını, bu gibi gülmecelerini sarakaya aldıklarını da ortaya attıktan sonra gülmece alanında Amerikalıların İngilizleri geçtiğini de söylüyor ve yazısını şöyle sürdürüyor:

Swift ile Butler'de gülmece çok dar mantık kurallarını izlerken, Amerikada gülmece adamakıllı akıl dışı bir yönde ilerlemiştir. Biz mantık yöntemini yeğlediğimizi açıklamak isteriz. Saçmalık (absurdité) üzerine kurulan gülmece hemen tekdüze olup çıkıverir. Bu bakımdan İngiliz Saki'nin, Amerikan Ring Lardner'in yazıları insanın canını sıkmaktan başka işe yaramazlar. Buraya, söz arasına, Ionesco'nun Bernard Shaw'ın olduğu kadar bunların da bir öğrencisi olduğunu da sıkıştırmalıyım. Ama belki Ionesco daha soğuk bir ustalıkla onlardan ayrılmaktadır.

Şunu da unutmamalı ki, koltuğunda oturan o birbaşına okurları güldürmek, bir salon dolusu seyirciyi güldürmekten daha güçtür. Hele tiyatrodan çok kabare ya da müzikhollerde gülmeceler çok daha iyi karşılanmaktadır. Buralarda herşey yapılabilir çünkü incelik kadar saçmalığın, yavanlığın da alıcısı vardır.»

André Thérive daha sonra bütün bu yöntemlerin İngiliz gülmecesinden çıktığını tekrarlıyor ve uluslar arasında gülmece bakımından bir ayrılık olmadığını belirttikten sonra yahudilerin gülmece alanında çok başarılı eserler verdiklerini söylüyor ve Dekartçı bir ülke olarak tanınan Fransada saçma ile garip'e birer komik öğe gözüyle bakılmadığını düşünmenin doğru olmıyacağını anlattıktan sonra Fransa edebiyatında daha çok nükte'nin yer aldığını açıklıyor, fakat bunun da mutlu azlık (happy few) alanını aşamadığını söylüyor.

André Thérive, daha sonra gülmecenin yığınlara uzanamamasına karşılık halk arasında açıksaçık nüktelerin çokça yer aldığını, Ortaçağdan beri İtalya, Fransa, Almanya'da bu türlü nüktelerin çokça yaygın olduğunu faakt şimdilerde bunların önemini yitirdiğini de belirtiyor ve bunlara insan pisliği üzerine kurulan güldürücü yazılarla (Scatologie) birlikte Rabelais'nin, Merlin Coccaie'nin, Armand Silvestre'in eserlerinde de rastlandığını araya sıkıştırdıktan sonra İngilizlerle gülmecenin belli bir inceliğe kavuştuğunu söylüyor.

André Thérive, İngiliz gülmecesinin temeli olan akıl dışı tutumun bir tehlike olup olmadığının araştırılması gerekeceğini de ortaya atıyor.

Yazar, hiç bir şeyin gülmece kadar ciddi olamıyacağını söylüyor ve yazısını şu cümle ile bitiriyor: «Gülmece insan ruhunda büyük bir devrim yapılmasına yol açacak ve nüktenin yıkıntıları üzerine yepyeni bir Ruh kuracaktır.»

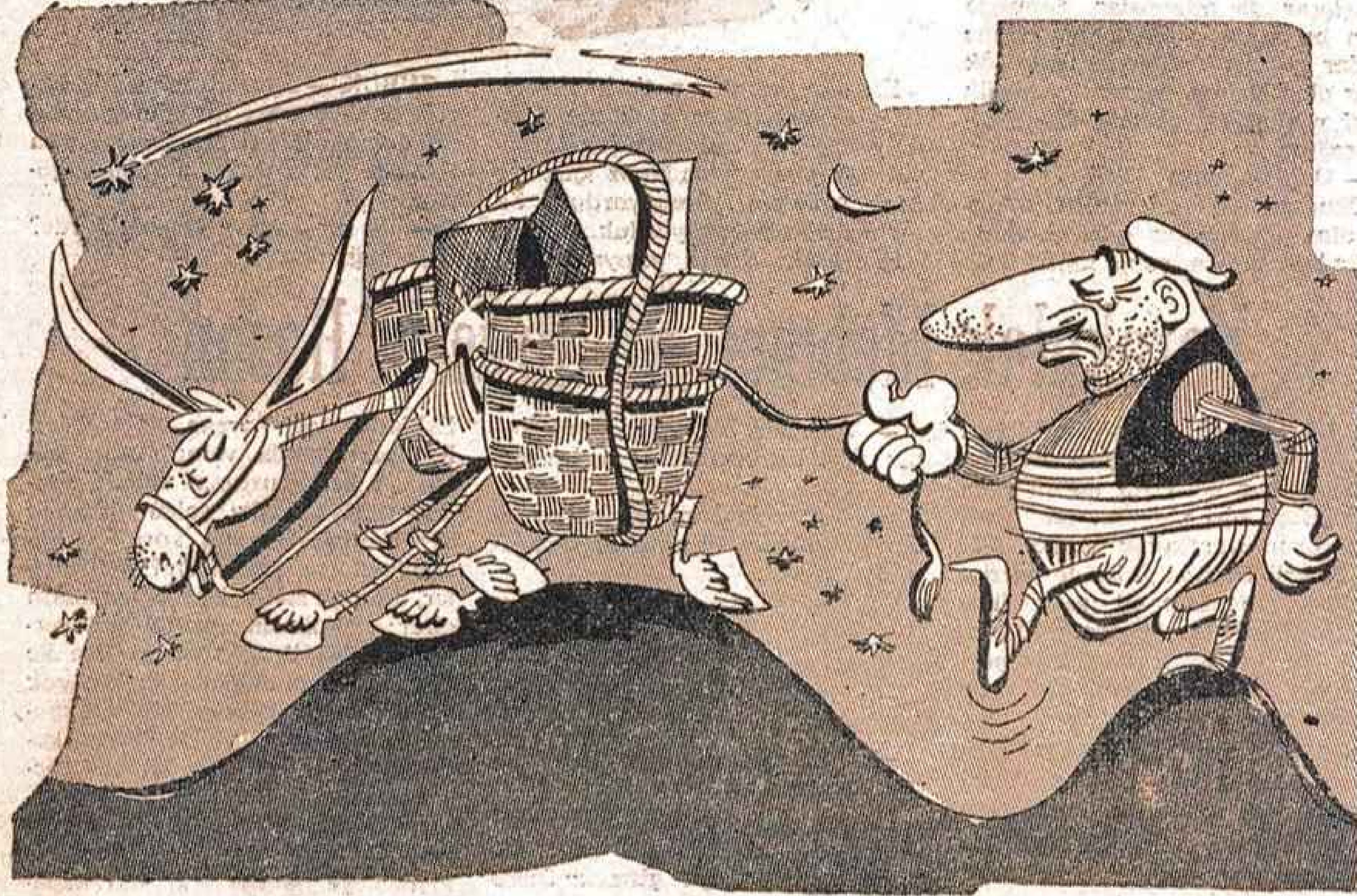
BİRSEL

Vara vara vardık..

Hüseyin KORKMAZGİL

Çerçiliği golay sanırsınız siz. Sanırsınız ki köy yolları hep para dolu, köyler hep ekmek dolu. Süpüre süpüre gedilir, toplaya toplaya gelinir. Çerçinin ambarı buğday, tulumu yağ, goynu cebi para dolu sanırsınız. Sanırsınız ki çerçi yazın üç ay çalışır, dokuz ay yan gelip yatar, geviş getirir. Sanırsınız ki çerçinin bütün gazancı haram, yediği içtiği zift. Ah gardaşım ah! Bilen bilir, bilmeyen bir kilo sarmısak sanır. Şunun şurasında bi lokma ekmek zıkkımlanıyok ya, siz gelin de bize sorun... Yazın sıcağında, güzün ayazında o dağları dolaşmak, köylünün ayağına öteberi götürmek, bu öteberiyi ona yutturup, parasını gusturmak golay bir iş mi?

Evvelâ, götüreceğin şey ucuz

olacak. Ucuzunu bulmak için daban depeceksin. Onun da zararı yok. Velâkin, üç - beş guruş gazanmak için ister - istemez kötüsünü alacaksın ve de bu kötüyü eyi diye yutturacaksın köylüye. Bunun için de dil dökeceksin. İnsanları gandırmak hemi golay, hemi de zor. Götürdüğün malî veresiye verip, köylünün bitlenmesini beklemek de ayrı hekâye...

Size anlatayım da, varın ağnayın çerçilik golay mıymış, yoksa zor muymuş...

Havalar gayri soğumaya başlamıştı. Elimde de üç eşşek var.. Iki eşşek daha var amma, onnar daha sıpa. Ezilmesinler diye yük vurmuyom. Efendime söyleyim, ben bu üç eşşeği yükledim. Yük te ne? Bir yük soğan, bir yük tomates, bir yük te üzüm... Alalı birgaç gün olmuş, iki gün daha beklesem eyice çürüyecekler.

İkindiyin çıktım yola. Eşşeklerin üçü de yüklü olduğu için yörümek zorundayım. Eh, ne de olsa gocadık artık. Öyle eskisi gibi dayanamıyom yollara. Gedeceğim köy de gasabaya on saat... On saat eşşek ardında o dağları dolaşmak golay mı?

Efendime söyleyim, şurda ha burda derken güneş battı, hava birden garardı. Gözgözü göreceği yok. Dürtüne dürtüne epey gettik. Velâkin ben eyice kesildim. Uyku da domuzuna bastırdı. Gendimi bıraksam, oracıkta ısızıp galacağım. Hay Allah!... Yakında bir köy de yok ki, öle dirile orayacak gedesin. Baktım, olmıyacak. Bizim emektar eşşeğin guyruğundan duttum. Nasıl olsa yolu biliyor dedim, bizi çeker götürür köye. Hani, guyruğa da sıkısıkı yapıştım. Düşsem bile guyruğu bırakacağım yok. Derken bir ülüzgâr çıktı. Ha yağdı, ha yağacak. Birkaç zaman da böylece gettik. Amma ben guyruğu töbe bırakmıyom. Ulüzgâr dindi amma, hava zifıri garanlık.

— Yavrum eşşek, dedim, canım sana emanet. Beni köye selâmet ulaştırırsan, sana helâlinden bir ölçek arpa var.

Gediyoruz. Hava değişti. Ilık ılık bir ülüzgâr çıktı. Ben gayri bittim... Gözlerim heç açılmıyo. Ayaklarım daşlara çarpıyo. Başım sankim gosgocaman bir dağ... Bir sağa düşüyo, bir sola... Bir sağa, bir sola... Hay Allah!.. Gidegide eşşeklerin ayak seslerini de eşitmez oldum. Sankim trende, teyyarede gediyom. Sankim guştüyü yataklardayım.

Ah bey ah! Sen benim o eşşeği bi görmeliydin!... Ben onun gader ağnayışlı, ben onun gader izanlı, ben onun gader akıllı eşşek görmedim. Dut guyruğundan, alsın seni hacca götürsün. Dut guyruğundan, alsın seni Amelikaya götürsün. Dut guyruğundan, alsın cennetin gapısına bıraksın seni. Ben öyle akıllı, tecrübeli eşşek görmedim canım!... Velâkin, işte o gün bana bir oyun oynadı, beni öyle bir aldattı ki, dünyanın en büyük yorgunluğunu o gün duydum.

Bir Cabbar ağa vardı, «Ben» derdi, «atın üstünde giderkene uykumu alırım.» Ben buna töbe inanmazdım. «Get yahu» derdim, «cenaze misin sen? Düşmüyon mu?» Gülerdi, «Töbeler ossun düşmem» derdi. Bizimkisi de tıpkı öyle...

Uyuya uuyana gediyoruz. Arasıra ayağım daşlara dolaşıyor, sıçrayıp uyanıyorum, bakıyorum ki eşşekler gayretli gayretli gediyorlar, ben gene yapışıyorum guyruğa. Etraf zifiri garanlık...

Uzatmıyak, bir zaman getmişiz bööyle... Negader gettik, bilemiyom. Amma, eşşeklerin ayak seslerini arada bir duyuyorum. Birden üstüme bir duvar yıkıldı. Silkinerek uyandım ki gafamı tomates sandığına vurmuşum. Amma, hâlâ da guyruk elimde. Ulan biz nire geldik bre? Tüüüüü Allah gahretsin! Bir de çevreme bakam ki, dönüp eve gelmemiş miyiz!... Ulan eşşek, ulan bu ne?

Meğersem bizim emektar eşşek yarı yoldan çarkedip evin yolunu dutmuş!.. Bizi aldığı gibi evin gapısına getirmiş. Tabii öteki eşşekler de onunla birlikte çıkıp gelmişler. Onlar da süzülüp dururlar gapının önünde... İnan ossuun beğ, birden dünya yıkıldı gafama... Ulan, ben ne deyeceğim şimdi gonu gomşuya? Bizim gırk yıllık çerçilik tecrübemiz ayaklar altına düştü. Ele güne irezil olduk. Tüüü Allah gahretsin seni eşşek gibi!... Saatlarca yol get, sonra heç haberin olmadan geri dön, tıngır mıngır eve gel... Çürümek üzere olan öteberiye mi yanayım, eşşeğin bana ettiği oyuna mı yanayım, gonu gomşuya irezil olduğuma mı yanayım!..

Oracığa oturdum, başımı ellerimin arasına aldım, bir zaman düşündüm. Eşşekler de benimle birlik düşünürler. Neden soğna gapıyı tıklattım. Gapıyı açan garı:

— Aman herif, ne çabuk gettin geldin? dedi.

— Aah garı, sorma! dedim. Bir insan iradeyi cüziyesini eşşeğin guuyruğuna bağlarsa, işte bööle yarı yoldan çarkedip evin yolunu dutar. Hadi hadi, tüm irezil olduk olmaya, bâri şu yükleri endir de kimseler görmesin.

Gayri ben guyruğu muyruğu da görmüyom.

SEÇME SAÇMALAR

Nerelerde kaldın ey mest-i nâzım?
Hasretinden ölüyor kapıcı Kâzım...

Kapıcı Kâzım

Hayat bir dikenli sandalyedir, oturana batar.

Hint fakiri

Kadında kalça, yemekte salça..
Boya salçaları genişletir Kalçaları.

Moya salçaları

Hayat, gece yarısından sonra başlar

Konsomatris Gülten

Aylar geçiyor sen hâlâ geleceksin,
Ulan borcunu ne zaman vereceksin?

Faizci Faiz

Mezarımı taştan oyun,
Olmadı baştan oyun,
İçine gramofon koyun...

Necati Külâhoğlu

Giden Gelen

Bu yergi, 1959 da yazılmış, hiçbir yerde yayınlanamamıştı; bugün için yayınlanmasında bir sakınca görmüyoruz.

Başka dâva yok, kavgamız: Sen, ben...
Bizde gideni aratır gelen ,
Kim gelecekse, belli önceden
Sanma ki sakın bir bîkes gelir,
Bir teres gider, bir teres gelir!

★★★

Eski kararı son gelen bozar,
Plân der buzun üstüne yazar.
Yaz-boz tahtası, değmesin nazar...
Pürheves gider, nerheves gelir,
Bir teres gider, bir teres gelir!

★★★

Yapılmış varsa son gelen söker,
Sonra da kalkar tarihe söğer;
Yapar eder de bir de tüy diker...
Gider, ardından bir de ses gelir,
Bir teres gider, bir teres gelir!

★★★

Model Alman'dır, sonra Fransız,
Ondan da döner, cayar imansız,
Amerika'ya benzer amansız,
«Vıy müsü» geçer «orray yes» gelir.
Bir teres gider, bir teres gelir!

★★★

Bir koltuk için bu ne emektir!...
Bilmem bu nasıl nane yemektir...
Maksat bizleri kafeslemektir;
Bir kafes gider, bir kafes gelir,
Bir teres gider, bir teres gelir!

★★★

Önce geççmişi etmeli inkâr,
Bu ticarette bire beş yüz kâr;
Demokraside yoktur ihtikâr...
İnkılâp diye başta fes gelir,
Bir teres gider, bir teres gelir!

★★★

Bakarsan eğer niyetimize,
On fırın ekmek az gelir bize;
Koç yumurtası, kuş sütü meze ...
Bir çerez gider, bir çerez gelir,
Bir teres gider, bir teres gelir!

★★★

Her taraf harap, bir taraf gülşen,
Her zaman böyle, birkaç kişi şen.
Nutuklar aynı, yalnız değişen:
Tiz sesli gider, sesi pes gelir,
Bir teres gider, bir teres gelir!

★★★

Sızlar içimin derin yarası,
Tam sözün şimdi geldi sırası:
Görüp âlemde bu ihtirası,
Dostlar, aklıma son nefes gelir,
Bir teres gider, bir teres gelir!

Yarışma YAZILARI

Yarışmaya gelen yazıları büyük bir dikkatle inceliyor, yarışmaya girebilecek nitelikte olanları seçerek bu sayfada yayınlamağa başlıyoruz.

Okurlarımız bu yarışmaya büyük bir ilgi göstermişlerdir, kendilerine teşekkür ederiz. Her gün, iki yüzden aşkın yarışma yazısı alıyoruz. Çok yazık ki, bunların çoğu yarışmada aranan koşullara uygun değildir. Çoğu biçim yönünden, hikâyeden çok, otuz - kırk kelimeye sıkıştırılmış fıkradır. Sizin ya da tanıdıklarınızın gülünçlü olan anılarının bir mizah hikâyesi biçiminde yazılmasını rica ediyoruz; 800 kelimeden çok olmasın, ama üç - dört yüz kelimeden az olanı da hikâye sayılamaz. Öz bakımından da göndereceğiniz yazılar, müstehçen ve kaba olaylar olmamalıdır. Bu sayfada yayınlanan her yarışma yazısı için, yazarlarına elli lira ödenmektedir. Bu sayıda çıkanların paraları postayla gönderilmiştir.

Yayınlanan yarışma yazılarını siz okurlarımız seçerek değerlendireceksiniz. Bunun tarihini ayrıca bildireceğiz. Şimdilik, okuduğunuz yarışma yazılarını kendinize göre değerlendiriniz. İlân edeceğimiz tarihten sonra hangi yazılara derece verdiğinizi bize bildireceksiniz. Birinciliği alacak yazıya oy vermiş olan bütün okurlarımıza altı lira tutarında çok güzel kitaplar armağan edeceğiz.

Plânörlü sinekler

1929 yılında Kuleli Askerî Lisesinin orta üçüncü sınıfında, zor derslerden birinin çok yaşlı, çok sinirli (rahmetli) bir hocası vardı. Gözleri bozuk olduğundan herşeyi ayrıntılarıyla göremez, bu yüzden de herşeyden kuşkulanır, büsbütün kızar, dersin yarısında öğrencilere dayak atmakla geçirirdi.

Yazılı ara imtihanında, kopya yaptığım için, sınıfta yalnız ben dört numara alabilmiştim, geri kalanlar hep bir, iki. (Tam numara beşti).

Hocamızın bir huyu vardı; yazılıda en iyi numara alanı, ilk derste sözlüye kaldırırdı.

Öğleden sonraki ilk ders bu hocamızındı. Mutlaka beni derse kaldıracaktı. Ağzımı bıçak açmıyor, korkudan tirtir titriyordum. Hocayı kızdırıp arkadaşlara dayak attırabilirsem, bütün ders öylece geçer, ben de sözlüye kalkmaktan kurtulurdum. Kopya yaptığıma bin kere pişmandım, keşki ben de arkadaşlar gibi bir, iki alsaydım.

Öğle paydosunda ne yapsam, ne etsem diye düşünüp dururken, parlak bir plân buldum. Becerebilirsem, derse kalkmaktan, rezil olmaktan, üstelik bir de dayak yemekten kurtulabilirdim.

O zaman da şimdiki gibi yine sineklerimiz bol. Kemiklenmiş karasineklerden yedi, sekiz tane avlayıp boş bir kibrit kutusuna doldurdum. Sonra, siyah makara ipliğinin örgü katlarını açarak, ipliği iyice incelttim. Altı, yedi santim uzunluğundaki bu iplikleri sineklerin art bacağına bağladım. İpliklerin öteki uçlarına da birer santimetre kare genişliğinde kâğıt parçacıkları bağladım. Plânörlü sinekleri kutuya doldurup, hiç kimseye göstermeden cebime yerleştirdim. Ya plânımı başaracaktım, ya karatahta başında rezil olup, aldığım dört numarayı da elden kaçıracaktım.

Ders borusu çaldı, herkesten önce sırama geçip oturdum. Hoca sınıfa girdi, kıdemlinin dikkat komutuyla ayağa kalktık, ben de kutudan plânörlü sineklerden birini saldım. Sinek, ayağına bağlı ağırlığın etkisiyle, hem çok yavaş uçuyor, hem de çok yükselemiyordu. Biraz uçunca bir yere konup dinlenmek zorunda kalıyordu. Kutudan bir - iki sinek daha salıverdim. Sineklerden biri, uçtu, uçtu, sonra aşağı doğru dikilip inerken, Hocanın gözü, havadaki beyaz kâğıda takıldı. Gözleri iyi görmediği için, sineği, sineğin ayağına bağlı siyah ipliği göremiyor, yalnız uçan beyaz kâğıdı görüyordu. Süzülen sinekle birlikte, Hoca'nın gözleri de havada dolandı. Tatlı bir süzülüşten sonra sinek, arkadaşlardan birinin sırtına konunca, Hoca'mız hemen, hiç birşeyden haberi olmayan arkadaşa birden,

— Ver o mektubu, Diye bağırdı.

— Hangi mektup efendim?

— Ver diyorum, şimdi sana birisi bir mektup attı.

— Vallahi görmedim efendim...

— Ben gördüm, ver!...

Ben bütün sinekleri kutudan salıvermiştim. Hürriyetlerine kavuşan ayağı bağlı sinekler havada uçuşurken, hoca da beyaz kâğıtları yakalamak için çocukların üstüne atılıyordu.

— Birisi şimdi sana bir kâğıt attı... İşte, işte, bir daha... Kim attı onu?

Sınıfın yarısından çoğu dayak yedikten sonra, arkadaşlardan biri tuttuğu sineği Hoca'ya gösterdi. Bu sefer de,

— Hangi efendi yaptı bunu? Diye soruşturma, yeniden dayaklar başladı.

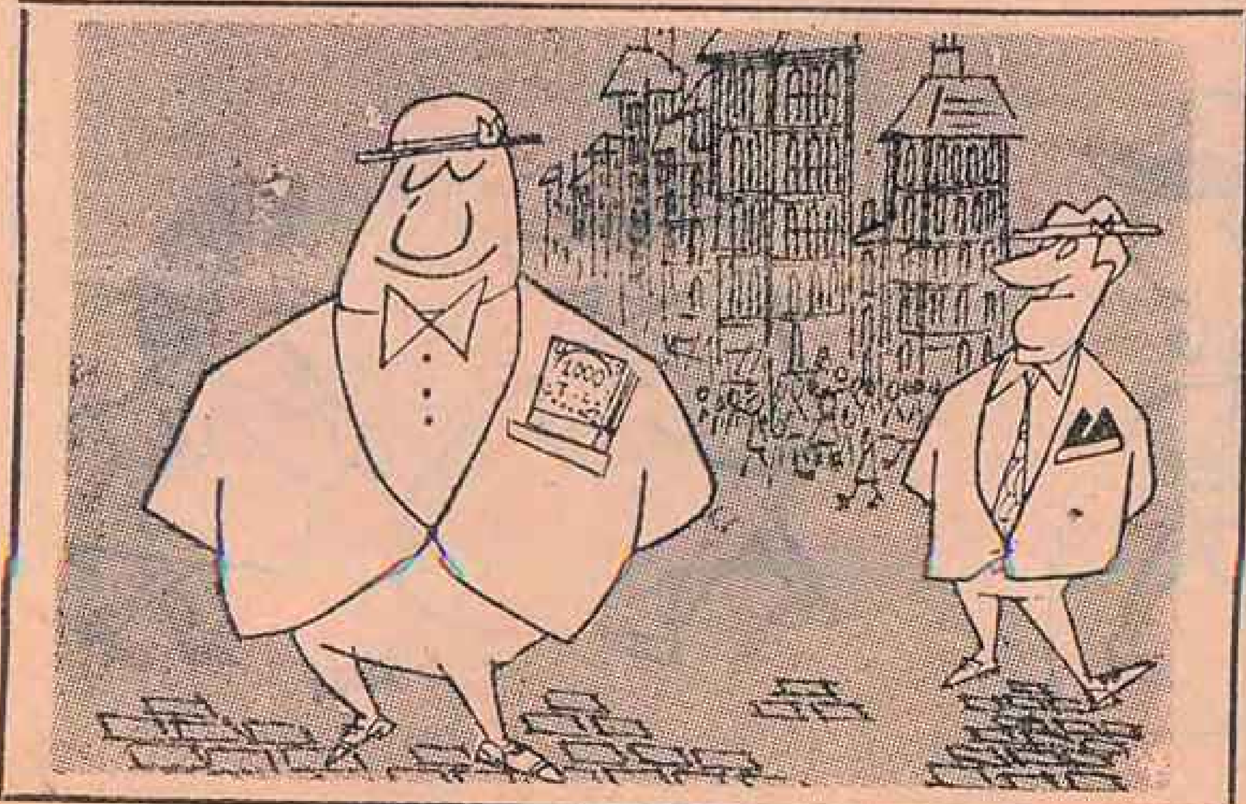
Çocuklar hem dayak yiyor, hem de kendilerini tutamayıp gülüyorlardı.

Çok masanın ve ciddî oturduğum için kimse benden kuşkulanmadı. Bu arada paydos borusu da çalmıştı, kırk beş dakikalık ders böylece güme gitti.

Nur içinde yatsın Hoca'mız, şimdi de bize biraz gülmek, daha çok utanmak düştü.

AVNİ SAVAŞTÜRK
Beşiktaş — İstanbul

Bu okurumuza 6 Mart gün ve 1076 sayılı havaleyle elli lira yazı parası gönderilmiştir.

Donunu giy de gel!

Eski bakanlardan birine bir yazı getirmişlerdi. Karadenizli olan bakan yazı üstünde çok titiz olduğundan, bakana imzaya götürülecek yazılara çok dikkat eder, çok özenirdik. O yazıya da, her zamanki gibi çok özenilmiş, dikkat edilmişti. Ama ne yazık ki, sakınılan göze yine çöp batmıştı.

Yazının son cümlesi, bütün resmî yazılarda olduğu gibi şöyle bitiyordu:

«.... gerekli işlemin yapılmasını sonsuz saygılarımla rica ederim.»

Daktilo makinesinde «s» ile «d» harfleri yanyana bulundukları için, daktilo bayan «sonsuz» kelimesini yazarken, yanlışlıkla birinci «s» harfi yerine «d» harfine basıvermiş.

Ben yazıyı okuduğum halde yanlışlığı farketmemişim. Yazıyı parafe eden şube müdürünün de gözünden kaçmış. Genel Müdür, Müsteşar da atlamışlar. Sonunda yazı bu yanlışla Bakanın önüne kadar gelmiş. Yazılar üstünde çok titiz olan Bakan, hemen bu küçük harf yanlışlığını görmüş. Önce beni çağırttı,

— Okuyun şunu! Dedi.

Okudum, yine de yanlışı farketmedim, doğruymuş gibi okudum. Arkadan sırayla şube müdürünü, Müsteşarı, Genel Müdür'ü de çağırtıp, yazıyı her birine teker teker okuttu. Herkes yanlışı doğru olarak okuyordu.

Sinirlenen Bakan, bu sefer de yazıyı yazan daktilo bayanı çağırttı,

— Oku bakalım şunu, ne yanlış bulacaksın?» dedi.

Kızcağız korkudan tirtir titrediği için kekeliyerek okuduğu yazıda yanlış bulamadı. Biz, yazıda büyük bir yanlış aradığımız için, bir harf yanlışını göremiyorduk. Sırayla dizilmiş bekliyorduk.

Sinirlenen Bakan, yazıyı daktilo bayana uzatıp, Karadenizli şivesiyle şöyle bağırdı:

— Cit, bunun donunu ciydur da cel!..

M. K.
Ankara

6 Mart gün ve 1079 sayılı havaleyle 50 lira yazı parası, okurumuza gönderilmiştir.

ZÜBÜK — Aynı Bakanın bir fıkrası daha vardır. Bir gün bir resmî daireyi teftişi sırasında, masa üstünde bir daktilo makinesi görünce,

— Bu maçinanun karusu nerde? Diye bağırmış.

Karakulak Mehmet ile Biçerli Hasan

VAKTİYLE Eskişehir Vilâyet Meclisinde Seyitgazi ve Sivrihisar ilçelerini temsil eden biri çiftçi, biri nalbant, iki yaşlı üye vardı: Karakulak Memet Ağa ile Biçerli Hasan.. İkisi de muzip, çapkın, zengin, cahil, zeki, ihtiyardı. Vilâyet Meclisi toplantılarında konu dışı gelişi güzel konuşurlar, gevezelik ederlerdi. Vali de o zaman,

— Memet Ağa, Hasan Ağa! Lûtfen sadede gelin! Diye sözlerini keserdi. İki kafadarın bu ihtara canları sıkılır, onlar da vali konuşmağa başlayınca,

— Vali Bey, Vali Bey, zornâmenin dışına çıkma! diye bağırırlardı.

Eskiden «gündem» yerine söylenen «ruzname» diyemezler «zornâme» derlerdi.

Vilâyet Meclisi toplantıları Vali ile bu iki kafadarın birbirlerine bağırmalarıyla geçerdi:

— Memet Ağa, Hasan Ağa!.. Lûtfen sadede gelin!

— Vali Bey, Vali Bey! Zorname dışına çıkıyorsun?...

Bu iki ihtiyarın hayatları muzipliklerle geçerdi. Bir gece iki arkadaş Ankara'ya gitmek üzere Eskişehir'den trene binmişler. Kompartımanda yalnız kalıp Ankara'ya kadar uyumak istediklerinden içeriye başka yolcu girmesin diye kompartımanın koridora bakan pencere perdelerini indirmişler, ama az sonra içeriye bir adam girer; bavullarını, paketlerini yerleştirir. Karakulak Memet Ağa ile Biçerli Hasan Ağa'nın canları çok sıkılır. Bu açıkgözün kim olduğunu anlamaya çalışırlar. Biraz konuşunca adamın bir Yahudi tüccar olduğunu öğrenirler.

İki ihtiyar birden ayağa kalkarlar. Biri acele acele perdeleri çekiştirmeğe, kapıyı sıkı sıkı kapamağa başlar. Obürü de kuşağını çözüp pantalonunu çıkarmağa uğraşır. Biri elektriği söndürmek için düğmeğe uzanırken, şaşkınlıktan gözleri büyümüş Yahudi tüccar,

— N'oluyoruz be kuzuuum? diye bağırır.

Yaşları yetmişi aşkın iki ihtiyar gayet sâkin, hiç istiflerini bozmadan,

— Aldırma, aldırma... Sana birşey yok... Sen keyfine bak! derler.

Yahudi tüccar valizini, bavulunu kapmış gidecek, onlar bırakmaz:

— Allaşkına bizim için rahatsız olma... Sen keyfine bak... Sana bir şey yok...

Yahudi tüccar,

— Yuz numaraya yideceyiiim... Bir takke musade... diye kendini dışarı atar.

İki ihtiyar da Ankara'ya gidinceye kadar horul horul uyurlar.

Bu iki arkadaşın birbirlerinin karılarını tanımaları da çok ilginçtir. Bu olayı kendileri anlatırlardı.

Yine bir gün İstanbul'dan Ankara'ya giden trende, trene Izmitten binen Memet Ağa, Hasan Ağa'yla karşılaşır. Hoşbeşten sonra,

— Hangi kompartımandasın? Der.

Koridorun penceresinden,

— İşte burası! Der.

İçerde akça pakça, kendi başına bir kadın oturmaktadır. Memet Ağa sorar:

— Bu kim?

Hasan Ağa:

— Bu sefer İstanbul'dan boş dönmedim. Bu parçayı kaptım geldim.

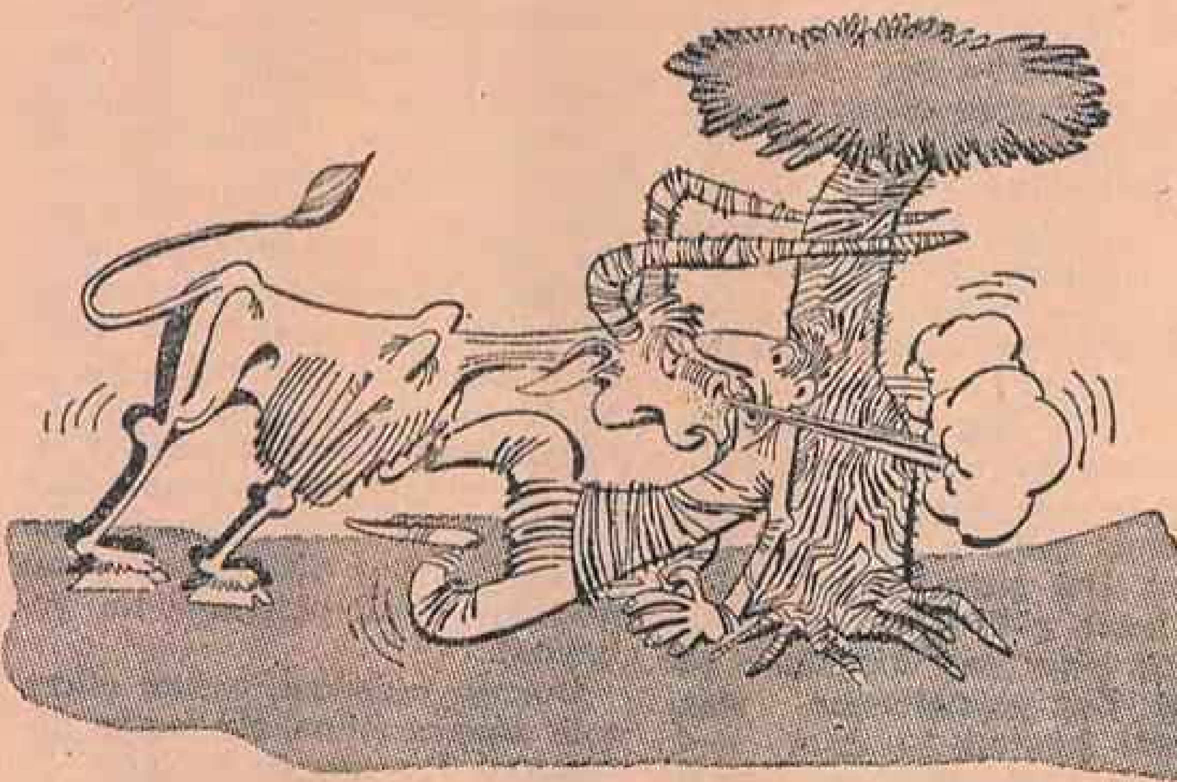
— Aman Hasan Ağa, biz de şu parçanın bir parça tadına baksak!..

— Orasın senin yiğitliğine kalmış bir iş... Buyur, gir içeri, gönlünü yapabilirsen yap!... Ben koridorda kalırım...

İhtiyar hovarda yalanarak içeri girer, dilinin döndüğünce lâf yuvarlar durur. Fakat kadında surat bir karış... Nereye böyle?» der, kadında ses yok, «adınızı bağışlar mısın sultanım» der, cevap yok. Cebinden misafir cigarası Boğaz

(Devamı 7 nci sayfada)

ÖKÜZ HORLADI

Arasıra gazetelerde filân yerde falân adam eşeğine kızıp eşeğin kulağını, kuyruğunu ısırıp koparmıştır diye haberler okur, şaşarsınız. Köy yerini, köylü halini bilmeyen elbet şaşar bu haberlere. Şehir insanı bizden çok daha sabırsız, çok daha sinirlidir. Bizim yerimizde şehirli olsa, bu eşeklerin, öküzlerin kuyruğunu kulağını değil, başını, boynuzunu bile ısırır, koparır, yer.

On altı yaşımdayken Sabahattin adında bir arkadaşımla dağa odun getirmeğe gitmiştik. Ormana vardığımız zaman, öküzleri arabadan çözdüm. Bir de baktım, arabanın arkasında kesik tomruklar yığılı. Sabahattin dal budak kesip dururken, ben de hazır şu tomrukları arabaya yükliyeyim, dedim. Tomruğun birini öküzün boynuna bağlayıp arabanın yanına getirmek istedim. Öküzün ardından ittim, ama önden çeken olmadığı için öküz kıpırdamadı. Bu sefer önünden çektim, arkasından iten olmadığı için yine kıpırdamadı. Döndüm arkasına, olmadı. Geldim önüne olmadı. «Gel yardım et» diye Sabahattin'e seslendim, geliyorum, varıyorum, dedi, gelmedi. Öküzle mecelleşip dururken can burnuma geldi. Öküz bana bakar, ben öküze... Nasıl etsem de şunu tomruğa yanaştırsam diye öküze bakıp düşünürken, öküzdür bu, anlayış gösterip üstüme varmaz mı!... Hırsımdan burnumdan solurken, koca öküz beni arkamdaki ağaca dayayıp sıkıştırdı. Var gücümle öküzün burnunu dişledim. Burnunu ısırınca canı yanmış besbelli, öküz horladı, yani soluğunu dışarı saldı. Biz öküzle burun buruna vermiş dururken öküz horlayınca, yeniden bir soluk aldı ama, benim ciğerlerimdeki tüm havayı hortumla emer gibi çekti kendi içine. Ciğerlerim havası emilmiş kesekâğıdı gibi birbirine yapıştı sandım, soluk alamıyorum, oracığa yığılı kaldım. Kendimden geçmişim. Neden sonra Sabahattin geldi de beni kaldırdı.

— Ne oldun? diyor.

İçim boşalmış, bir türlü cevap veremiyorum. Bir tomruk odun için az daha soluğumuzu öküze teslim edecektik.

BAHRİ HATİPOGLU
Üskübü — Düzce

Bu okurumuza, yazı parası elli lira 7 Mart gün ve 1077 sayılı havaleyle gönderilmiştir.

TEK DELİK

Aziz Nesin'in Romanı

— 5 —

Şimdiye kadar çıkanların özeti:

Cezaevi, Paşazâde Ferit Beyin yine yakalandığı haberiyle çalkanmaktadır. Paşazâde Ferit Beyin iki yüzü aşkın sabıkası vardır. Yakalandığı haberi gazetelerde çıktığının ertesi günü Ferit Bey cezaevine gelmiştir.

★

Ferit Bey, koğuştaki yatağına gelip oturmuş olan bir tutuklu gence hayatını anlatıyor. Bu ünlü dolandırıcı o kadar çok değişik kılıklara, başkalarının kimliklerine girmiştir ki, gerçek benliğini bile unutmuştur da, kim olduğunu ancak düşününce hatırlar.

Anlattığına göre, en olmayacak, önemsiz şeyler insanın hayatını iyiye, ya da kötüye değiştirebilir. Onun başına gelenler de şambabası tatlısı yüzündendir. Askerî lisede öğrenciydi. Her öğrenci mutfak nöbeti tutar ve ona nöbetçi efendi denirdi. Okulda şambabası tatlısı verileceği gün Ferit, bir arkadaşından nöbeti satın alma pazarlığına girmiştir. O gün de Omuz Tahsin dedikleri Şamlı bir yüzbaşı nöbetçi subayıdır. Ondan nöbeti Balyoz Hakkı dedikleri yüzbaşı teslim alacaktır. Çok iyi yürekli ve çok sert bir adam olan Balyoz Hakkı'dan öğrenciler çok korkmaktadırlar. Ferit'in mutfak nöbetini aldığı gün, Askerî Mektepler Müfettişi olan bir paşa da liseye gelmiştir. Ferit, şaşılacak derecede bu paşaya benzemektedir. Aralarında on - onbeş yaş farkı olan iki kardeş gibidirler.

Gece çocuklar koğuşlara çekildikten sonra Ferit, elinde şambaba tatlısı dolu karavanayla giderken, aralık bir kapıdan bakar; ışık yanan salonda bir sandalyenin üstünde paşanın elbiselerini görür. Sanki içinden birisi dürter, kendi öğrenci elbiselerini çıkarıp oraya bırakır, paşanın elbiselerini giyer, koridora çıkar. Niyeti arkadaşlarına muziplik yapmak, sonra paşanın elbiselerini yerine bırakmaktır.

Ferit koğuşların bulunduğu koridorda gezerken, arkadaşları onu gerçekten paşa sanırlar. Paşanın tek başına koğuşları gezmesine şaşarlar. İçlerinden biri gidip nöbetçi subayı Hakkı yüzbaşıya haber verir.

Ferit, merdivenlerden inerken Hakkı Yüzbaşıyla karşılaşır. Hiç bozuntuya vermeden yürür. Yüzbaşı da arkasından gitmektedir. Bir süre sonra yüzbaşı, onun paşa olmadığını anlar. Ferit de kaçmağa başlar, bir yandan da üstündeki paşa elbisesini çıkarıp çıkarıp atar. Don gömlek kalınca koğuşa dalar, kendi yatağına girip, battaniyenin altına gizlenir.

Şimdi Paşazâde Ferit Bey'i dinliyelim:

★

Nasıl olsa arkadaşlarımın beni ele vermiyeceklerini biliyordum. Kimin haddine kalmış da yüzbaşıya beni haber verecek. Böyle birşeye en önce Balyoz Hakkı kızar. Evet, beni yakalar döğer ama, beni haber verenin de iflâhını keser. Böyle şeyleri hiç sevmezdi, bunlar yiğitliğe aykırı işler.

— Kimdi o? Diye bir daha sordu.

İyice biliyorum, hem sorar, hem de kimsenin haber vermesini istemez. Onun istediği «Kimdi o?» diye sorunca ayağa kalkıp «Bendim efendim» demem. Böyle söylersem affedeceği de yok, ama yine de söylenmesini ister. Birkaç kere de battaniyenin altından davrandım, kalkacak gibi oldum, ama suçumun derecesini bir türlü tâyin edemiyordum ki, kalkıp da, «Bendim yüzbaşım» diyeyim. Koca bir paşanın elbisesini giymek ne demek!... Kafamı iyice battaniyenin altına çekmiştim. Ama soludukça battaniye kalkıp kalkıp iniyordu.

Ayak seslerinden Balyoz Hakkı'nın benim yatağıma doğru geldiğini sezinleyince tirtir titremeğe başladım. Yanımdaki yatakta yatan Kavanoz Basri'ye,

— Sen gördün mü? dedi.

Böyle sorduğuna göre Kavanoz Basri'nin başı battaniyenin dışında olmalıydı. Çünkü bütün arkadaşla, battaniyeleri başlarına çekmiş, uyuyor pozundaydılar. İçimizde en kıytırık oğlan olan Kavanoz Basri,

— Görmedim efendim! diye bağırınca tehlikeyi atlattığıma inanır gibi olmuştum ki ayağımdan birisini sallıyarak çekti. İşte o zaman kunduralarla yatağa girdiğimin farkına vardım. Üstümdeki paşa elbisesini çıkarıp atmıştım ama, ayağımdaki kendi kunduralarımı çıkarmağa vakit bulamadan kendimi yatağa atmıştım. Kunduralar olunca da, ayaklarımın battaniyenin dışında kaldığını hiç farkedememişim. Balyoz Hakkı, iki koca salapuryayı battaniyenin altından fırlamış görünce aradığını bulmuş. Uyuyor numarası yapsam, artık olmaz. Kunduralarla yatağa girilip de uyunmaz ya.. Başımı yavaşça battaniyenin altından kaldırdım.

— Kalk ulan, kalk rezil!

Don gömlek, ayağa kalktım.

— Giyin!

Ne giyineyim, elbisem yok ki... Elbisem, paşanın odasında... Gözlerim yerde öylece dikiliyorum.

— Giyin!...

Bende ses yok...

— Giyinseneeee!...

— Elbisem yok! diye ....

— Nee? Elbisen mi yok? Mektebin içinde böyle don gömlek mi dolaşıyordun? Nerde elbisen?

— Şeyde kaldı efendim... Paşanın odasında... diye kekeledim.

— Gel arkamdan...

Az önce o benim arkamdan geliyordu, şimdi de ben onun arkasına takıldım. Paşanın elbisesi, şapkası, bastonu kolunda, Balyoz Hakkı dimdik gidiyor, ben don gömlekle, süklüm püklüm arkasından... Merdivenleri indik, doğru kendi odasına gitti.

— Gir içeri! dedi.

Yüzde yüz döğecek... İnsafa gelirse sopayla döğer, yook kıyasıya girişecekse, yumruğa kuvvet... Yalvarsam diye düşünüyorum, huyunu biliyorum, yalvarınca daha çok döğer. Sonra da benim kılığım yalvarmağa bile uygun değil. Don gömlekle, o kılıkta nasıl yalvarılır? Döverken dayanabilir miyim de bayılmaz mıyım, diye düşünüyorum.

Hayır, döğmedi. Ben duvarın dibinde duruyorum. O, üç - dört adım kadar önümde durmuş, dimdik bana bakıyor. Belki üç dakika, belki beş dakika öylece baktı; ama bana dakikalar saatmiş gibi geliyordu. Nasıl bakıyor, anlatamam ki... Üstüme tonlarla kurşun yağıyormuş gibi bakışlarının altında eziliyorum. Döğse, çok daha iyi... Bir yumruk atar, bayılır giderim.

O sırada kapısı vuruldu. Gözlerini benden ayırmadan,

— Giiiir! dedi.

Gözlerimi kıpırdatmadan, içeriye boynunda asılı gece nöbeti saatiyle hademenin girdiğini görmüştüm. Hademe acele acele,

— Efendim, efendim... Paşa... Paşa... dedi, bu tek tek kelimeleri birkaç kere tekrarladı.

Balyoz Hakkı çok soğukkanlı bir adamdı. Biz onun heyecanlandığını hiç görmedik. Gözlerini yine benden ayırmadan hademeye,

— Ne olmuş? dedi.

— Paşaya, paşa hazretlerine birşey oldu...

Balyoz Hakkı dışarı çıktı, ayak sesleri merdivenlerde uzaklaştı. Ne yapmam gerektiğini bir türlü kestiremiyordum. Orada dikilip beklemeli miydim, yoksa koğuşa çıkıp yatmalı mıydım, yoksa ben de onun arkasından gitmeli miydim? Hangisini yaparsam onu kızdırmazdım, bilemiyordum. Epiyce bekledim, sonra yavaş yavaş kapıdan çıkıp baktım. Koşuşan ayak sesleri, mâna veremediğim birtakım sesler duydum. Merdivenleri çıktım. O sırada, nöbetçi olan mektep doktoru da paşanın odasına giriyordu. Yavaş yavaş ben de oraya doğru sokuldum. Gördüğüm manzara şuydu :Paşa, sandalyenin dibine boylu boyunca arkaüstü yatmış, şiş karnı, gecelik entarisini davul gibi germiş, inip çıkıyor. İnliyor, arada bir de sıçrıyor. Şambaba karavanası da yanında ve paşanın bir eli karavananın içinde. Karavanada ya iki ya üç şambaba kalmış. Doktor diz çökmüş, entarinin eteğini sıyırmış, paşaya bacağından yahut baldırından iğne yapacak... Hakkı yüzbaşıyla bir binbaşı bir de hademe ayaktalar.

Ben bu manzarayı görünce, don gömlekle olduğumu unutup, kapının ağzından onlara baka kaldım. O sırada birisi kapı ağzından beni itti, bir de baktım, dahiliye müdürümüz... Beni o kılıkta görünce,

— Bu ne? dedi, bu ne rezalet!..

Dahiliye müdürünün sesine Balyoz Hakkı koştu, beni bir eliyle arkasına itip, dahiliye müdürüne selâm verdi,

— Paşa hazretleri fenalaşmış... dedi.

Dahiliye müdürü de beni unutup paşaya yöneldi. Balyoz Hakkı kulağımdan tutup beni koridora çıkardı,

— Defol, daha ne duruyorsun? dedi.

— Efendim, elbiselerim içerde, dedim.

— Elbise mi, içerde mi, senin mi?

— Evet, iskemlenin altındaydı...

Hakkı Bey, elbiselerimi getirirken, öbürleri görmemişti,

— Yıkıl, dedi, seninle ben sabahleyin konuşurum...

Hemen koğuşa gittim. Paşa'nın fenalık geçirmesi yüzünden, ben kurtulmuştum. O büyük hâdise beni unutturmuştu.

Koğuşa geldim ki, nerdeyse geceyarısı olacak, kimse uyumamış, bütün çocuklar ayakta... Kimisi gülüyor, kimisi merakla «Ne oldu, ne oldu?» diye soruyor. Zil Kemal de o arada,

— Hani ulan şambabalar? Getirmiyecek misin kalleş... diyor.

— Paşa fenalık geçirdi de kurtuldum, yoksa sabaha kadar dayak yiyecektim... dedim.

Aramızda en çok dayak yemiş olan Kandil Salih,

— Döğmezdi, dedi, döğeceği zaman öyle olmaz, ben bilirim. O seni tecrite «hapse» atmağa götürüyordu... Götürüşünden belli...

— Her neyse, şimdilik kurtuldum ya...

Boru Burhan,

— Paşa neden fenalaşmış? diye sordu.

— Bilmem... dedim.

Yatağa girdikten sonra da, paşanın elbisesini nasıl giydiğimi, nasıl Hakkı yüzbaşı arkamda koridorlarda gezdiğimizi, ballandıra ballandıra anlattım. Hiç biri, benim olduğumu anlıyamamış, hepsi de sahiden paşa sanmışlar beni...

Paşazade Ferit Bey, yatağının üstüne bağdaş kurup oturmuş genç adama Boğaziçi paketinden bir cigara daha ikram etti. Dasdana Kadri, elinde devetüyü renkli bir paltoyla geldi, Paşazade Ferit'e,

— Yirmi kâğıttan fazla veren yok moruk... dedi.

Bu sözleri, genç misafirinin duymasını istemiyen Paşazâde, Dasdana Kadri'ye susması, sonra gelmesi için kaş göz işaretleri yapıyor, ama vurdum duymaz dasdana,

— Fazla vermiyorlar, n'aapıyım, diyordu, yirmiye verelim mi? İki buçuk da bana...

Sinirlenen Paşazâde,

— Onun yalnız dikişi üç yüz lira... Çekil şimdi başımdan... dedi.

Dasdana Kadri,

— Sen bilirsin moruk... dedi, paltoyu yatağın üstüne atıp koğuşta bağırmağa başladı:

— Hırsız kardeşlerim, gecekuşu arkadaşlarım, üç kâğıtçı omuzdaşlarım, haniya, var mı böyle bir dolmakalem istiyen?... Papelci, tırnakçı, kaldırımcı, babacımcı yoldaşlarım... Dasdana Kadri arkadaşınız geldi, böyle bir ipek kaşkul, var mı isteyen? Kaşkulum yok diyen...

(Devamı var)

Karakulak Mehmet ile

(Baştarafı 6 ncı sayfada)

içi çıkarır -kendisi Köylü cigarası içerdi- «Buyur meleğim» der, kadın oralı değil..

Sonradan kendisi şöyle anlatırdı:

— Ben bu işten çoktan vazgeçtim, beceremiyeceğimi anladım, dışarı çıkacağım ya, bu Hasan Ağa alçağı benimle alay edecek diye kadına asılıyorum.

Artık lâf atmayı nereye vardırdıysa, kadın oturduğu yerden, hiç de heyecanlanmadan ayağından papucunu çıkarmış, Mehmet Ağa'nın kafasına çat diye indirmesiyle Mehmet Ağa'nın alnı birden yumurta iriliğinde balon çıkarmış.

Mehmet Ağa,

— Baktım ki, diye anlatırdı, kadın beni ayağının altına alıp ezecek, erkekliğimizi yer keçesine çevirecek, kendimi attım dışarı...

Hasan Ağa, onun alnındaki şişi görünce,

— Amanın Mehmet Ağa, o ne, demiş, boynuzun filizlendi mi nedir?

Mehmet Ağa,

— Bırak yahu, demiş, karının erkek cinsine rastladık ki, bunda hiç merhamet yok...

Hasan Ağa,

— Sende iş kalmamış da ondan, demiş, ben içeri gireyim de sen seyret pencereden...

Girmiş kompartımana, başlamış kadınla senli benli konuşmağa, söyleşmeye...

Memet Ağa da öfkelenip dalmış kompartımana, «Herkese şapur şupur, bize gelince yarabbi şükür» diye kendi kendine söylenirken Hasan Ağa döner arkadaşına,

— Sahi yahu, der, ben sizi kısmet olup da şimdiye kadar tanıştıramadım. Bu benim karım... -Karısına döner - Hanım, hep anlatırım ya sana, işte meşhur Seyitgazili Karakulak dedikleri arkadaş bu!..

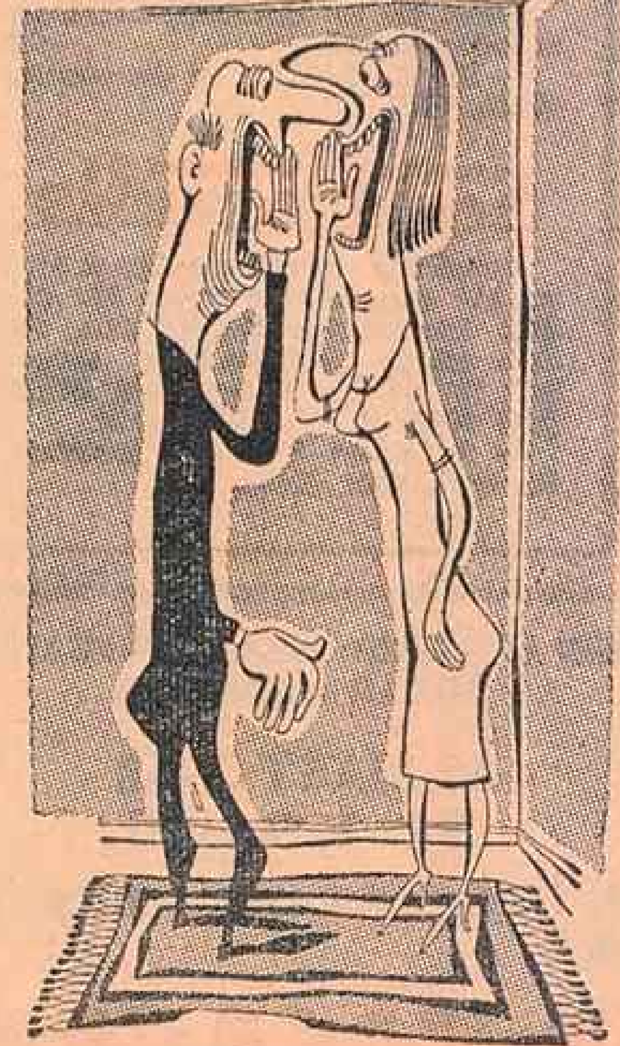
Memet Ağa bozulur, yerin dibine geçer, içinden «Ben bunu senin yanına komam» der, hemen ordan çıkar.

O zamanları Seyitgazi'de dişçi yoktu. Karakulak Memet Ağa'nın karısının dişi ağrır. Karısını, Eskişehir'de dişçiye götürecek. Daha önce, Hasan Ağa'nın kaldığı otele bırakır. Arkadaşına,

— Hasan Kardaş, der, bizim karıyı dişçiye getirdim. Ben acele bir işimi görüp gelesiye senin yanında dursun. Yalnız, benim karı sağırdır, yüksek konuş!.. Der.

Karısına da, odaya sokmadan,

— Ben traş olup gelinceye kadar arkadaşın yanında eğlen. Yalnız kulakları duymaz, hızlı bağır!.. Der.

İkisini odaya bırakır, kapıyı örter çıkar, ama gitmez, kapıdan onları dinler.

Hasan Ağa bağırmış:

— Nasılsın yenge hanım?

Karısı daha yüksek bağırmış:

— İyiyim, iyiyim... Sen nasılsın Hasan Ağa?..

Hasan Ağa büsbütün bağırmış:

— İyiyim, hamdolsun bacı!...

Kadın elini ağzına boru yapıp bağırmış:

— Çoluk çocuk nasıl?

Hasan Ağa kadının kulağının dibinde nağra atar gibi ünnemiş:

— Onlar da iyii...

Öyle bağırıyorlarmış ki, otelde kim varsa, yahu ne oluyor, kavga mı nedir diye, oda kapısının önüne yığılmış: Bir kadın bağırıyor, bir erkek...

Neden sonra bekliye bekliye canı sıkılan kadın, nasıl olsa Hasan Ağa duymaz diye söylenmiş:

— Beni bu sağır godoşla bırakıp da nerelerde kaldı bu bizim herif!... Elin sağırına lâf anlatacağım diye sesim kısıldı bağırmaktan...

Bunu duyunca Hasan Ağa ayar:

— Aman yenge, sen ağır işitmez misin? Tuuu.... Desene bizi kandırdı kocan...

Memet Ağa kapıyı açar ki, dışarda insanlar birikmiş; basar kahkahayı...

İkisi de ömür adamlardı, öldüler; Tanrı rahmet eyliye!...

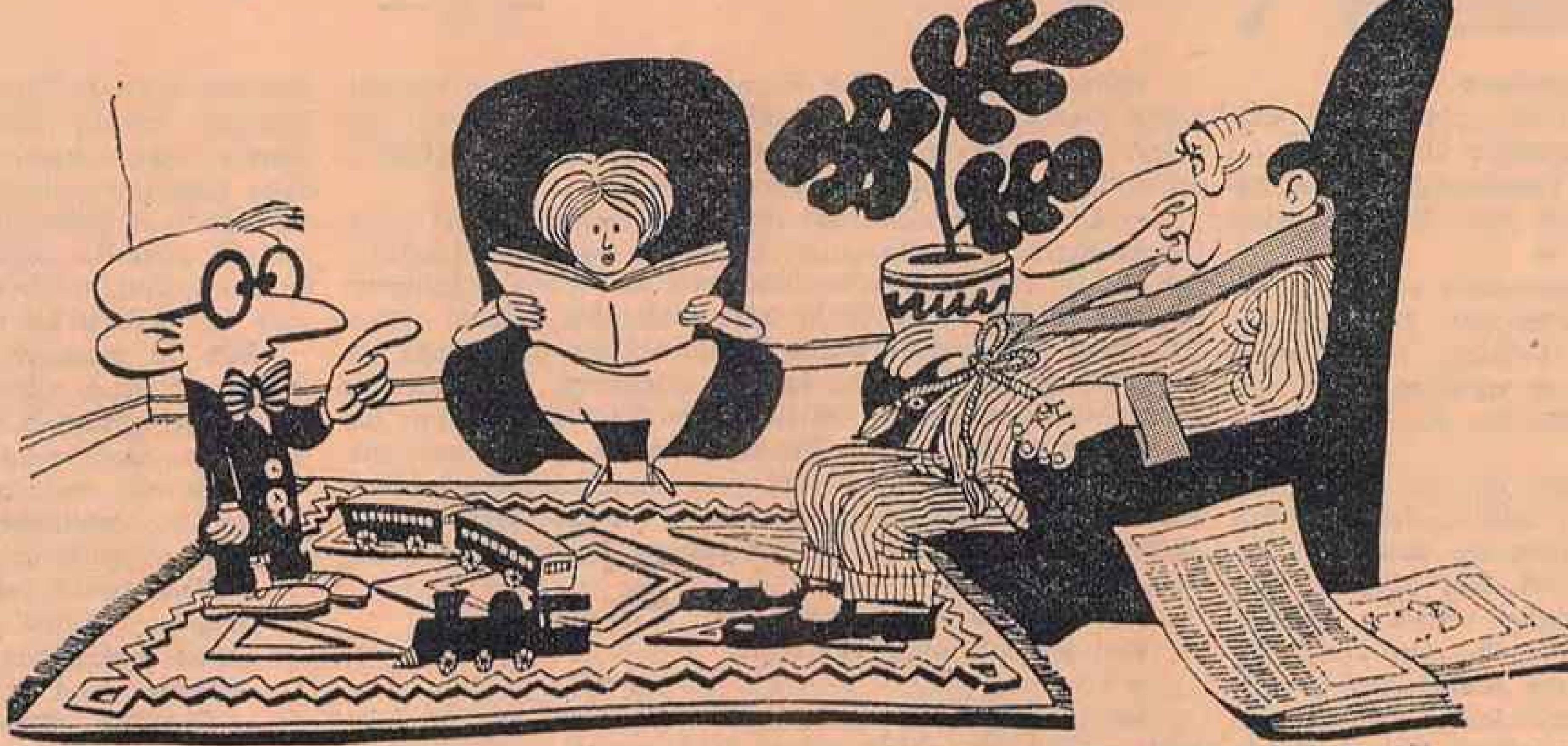
GALIP BİLGE
Avukat — Konya

7 Mart gün ve 1078 sayılı havaleyle bu okurumuzun adresne, yazı parası elli lira gönderilmiştir.

DÜNYA MİZAHINDAN ÖRNEKLER

AMERİKA

Şans Ne Demektir?

Bay Finglebottom en hoşlandığı koltuğa gömülmüştü. Gözlüğünü burnunun üstünde düzelterek akşam gazetesini okumağa hazırlanırken oğlu seslendi:

— Baba, şans ne demektir?

Bay Finglebottom oğluna,

— Hadi git, elektrikli treninle oyna, dedi, şimdi beni rahat bırak!

Karısı öteden,

— Cevap versene çocuğa, dedi, ona kendi çocuğunmuş gibi değil de sanki bir başbelâsıymış gibi davranıyorsun.

— Sen önce oğlanı neden bu tuhaf kılıklara soktuğunu söyle bakalım. Çocuğu böyle görünce tepem atıyor.

Gerçekten de çocuk çok tuhaf bir kılıktaydı, ağırbaşlı, yaşlı bir adam gibi giydirilmişti; üstelik şaşıydı, burnunun üstünde de kalın çerçeveli, bağa bir gözlük vardı.

Karısı,

— Bu giyiniş onu komşu çocuklarından ayırdediyor; daha iyi ya işte, onunla övünmelisin... dedi.

Çocuk sorusunu tekrarladı:

— Baba, şans ne demektir?

— Şans, bol para kazanabilmek demektir. Hadi, şimdi git de topunla oyna bakalım...

— Baba, sen nasıl para kazanıyorsun?

«Yardım et n'olur» der gibi, gözünün içine baktığı karısı,

— Cevap ver canım, dedi, çocuk öğrenmek istiyor işte!...

Bay Finglebottom gazetesine başını eğip,

— Para, işyerine giderek kazanılır... dedi.

— Herkes işyerine gidebilir mi baba?

— Tabii gidebilir.

— Herkes işyerine giderse hepsi de işadamı mı olur?

— Evet oğlum, herkes işyerine gidebilseydi, hepsi de iş adamı olurdu.

— Pekiy, o zaman kim çalışırdı baba?

Bay Finglebottom karısına terslendi:

— Aman Yarabbi... Şu oğlana söyle de oyuncaklarıyla oynasın biraz, başkanın nutkunu okuyacağım gazetede.

Kadın,

— Aman canım, cevap ver de öyle okuyuver... dedi.

Çocuk üsteledi:

— O zaman kim çalışırdı baba?

— Herkes iş adamı olamaz ki oğlum, buna imkân yok!

— Ama demin söyledin ya, herkes işadamı olabilir diye...

— Yoooo, ben böyle birşey söylemedim.

Bu sefer karısı,

— Nasıl söylemedin!... Ayol demincek söyledin ya... Çocuğa herşeyi dosdoğru anlatmalısın.

— İyi öyleyse; herkes işadamı olamaz diyorum işte...

— Niçin olamaz baba?

— Çünkü paraları yoktur.

— Ya paraları olsaydı, o zaman?

— O zaman tabii olurlardı.

MİKE QUİNN

— Hepsinin paraları olsaydı, hepsi de işyerlerine gitselerdi, hepsi de iş adamı olurlar mıydı?

— Evet, o zaman hepsi de iş adamı olurdu.

— Pekiy, o zaman kim çalışırdı baba?

Bay Finglebottom karısına çıkıştı:

— Sen bu oğlanı bisikletine binmeğe göndermezsen, şimdi elimden bir kaza çıkacak.

Karısı,

— Ama cevap vermelisin, dedi, sabırsızlanma, çocuğumuz bilgiye susamış, anlat, n'olur...

— O zaman kim çalışır, işleri kim yapardı baba? Ha?

— Ama herkes işadamı olamazdı ki yavrum...

— Paraları olsaydı yine mi olamazlardı?

— Paraları da olsa, yine olmazlardı. Çalışanlara da, işçilere de ihtiyaç var çünkü... Üstelik her toplumda işadamlarının sayısı çok azdır.

— Bir toplumda ne kadar işadamı olabilir baba?

— Belki bin kişide bir Belki de beş yüzde bir; işte öyle birşey... Bundan da anlaşılıyor ki oğlum, çalışanlar, işçiler olmasa, sen de işadamı olamazsın. Her iş adamı için, on, yüz, yerine göre bin işçi gerekli...

— Senin ne kadar işçin var baba?

— Biz büyük bir şirketiz; onun için de on bin memur ve işçimiz var.

— Demek ki, insanların çoğu şanssız, öyle değil mi baba?

— Sen neler söylüyorsun oğlum? Bizim Amerika'da herkese eşit hak, eşit şans tanınmıştır.

— Ama babacığım, yalnız birkaç kişi işadamı olabiliyorsa, öteki insanlar ne yapsınlar?

— Onlar da girişken, çalışkan olurlarsa pekâlâ işadamı olabilirler.

— İyi ama sen, yalnız pek azının bunu yapabileceğini söylememiş miydin; çoğunluk işçi kalmak zorunda öyleyse...

— Doğru ama, yalnız... Hadi sen git de kitabını okusana artık!

— Demek ki insanların çoğu işçi oluyor, işçi olarak da kalıyor; isteseler de işadamı olamıyorlar, öyle değil mi baba?

— Amaan, neye olmasınlar canım, olurlar... yahut... İyi düşünülürse olamazlar galiba... Pekiy ama, sen bütün bu düşünceleri nerden bulup çıkarıyorsun oğlum?

— İnsanların çoğu işçiyse, hep de işçi kalacaklarsa, demek ki, hiç para kazanamıyacaklar, öyle değil mi baba?

— Neden kazanamasınlar canım... Eğer yüksek gündelik alıyorlarsa... eğer.... şeyse.... -karısına bağırır- çocuğun yatma zamanı gelmedi mi daha? Yatsın artık...

Çocuk,

— Eğer insanların çoğu işçi olursa, para kazanmalarının tek yolu, yüksek gündelik almalarıdır değil mi baba? Diye sordu.

— Öyle dedimse n'olacak yani?

Büsbütün kızarak karısına bağırdı:

— Nerdeyse inanmıyacağım ki, bu çocuk benim.... şey... Bunun bir çocuk olduğuna inanmıyacağım nerdeyse... Hayır, bu çocu kdeğil, bir başbelâsı, bir karabasan bu... Eğer benim oğlum olacaksa...

Kadın,

— Canım, dedi, parmak kadar çocuğun sorularına bu kadar da kızılır mıymış... Bilgiye susamış oğlan, ne yapalım...

Marko paşa'YA

Okullarda «münazara» adı altında yapılmakta olan işin bir yutturmalıkğ bir lâf ebeliği, bir demagoji olduğunu yıllarca yazdık, çizdik, söyledik, ama kimseye anlatamadık. Münazara, çouklarımızın mantığını, bozar, çünkü, münazaraya katılanlar, mantıkları bir düşünceyi savunmazlar, kendilerine verilen ya da kura ile çekip buldukları bir tezi savunmakla yükümlüdürler. Yani önce herhangi bir konu çıkar ortaya, sonra bu konunun doğruluğuna gerekçeler aranır. sözümona da bulunur. Bu, elbiseyi vücuda uydurmak değil, hazır elbiseye göre vücudu uydurmaktır. Çocuklar, hiç inanmadıkları konuları da savunmak durumunda kalırlar. Bunun sonunda bir sürü demagog yetişir. Bunlar hayatta da, böyle olurlar. İnanmadıklarını savunur, eğriye gerekçeler bulurlar. Bu münazara inançsız gençler yetiştirir. Münazaranın amacı, her ne uğruna olursa olsun, mantık oyunlarıyla, lâf canbazlıklarıyla karşısındakini mat etmekten başka bir şey değildir. Amaç, öğrencilerin zihin ve muhakeme egzersizleriyle, o zaman münazara değil, tartışma yapılmalıdır. Tartışmada yanlar inandıkları konuyu seçer ve onu savunurlar.

Bugün yurdumuzda gereğinden pek çok demagog aydın varken, kıtlığı varmış gibi ne diye yeni yeni demagoglar yetiştirmek için çırpınıyorlar. İşte politikacılar, bir takım gazeteciler, daha bir takım profesörler ortada. Bir partide doğru diye isbat ettiklerini, başka partiye geçip yalan diye isbata kalkan politikacılardan daha bıkmadık mı? Tükürdüklerini yalayan yanar döner gazetecilerden usanmadık mı? Görenleri, her iktidarın buyruğuna «Anayasaya uygundur» diye gerekçeler düzen profesörlerden yetmez mi çektiğimiz? Hâlâ mı, münazara yoluyla demagog yetiştireceğiz?

Bu münazara denilen maskaralık kötü bir Amerikan hastalığıdır. Çocuk felci gibi münazara da bize Amerikalılardan bulaşmıştır. Münazara yerine tartışma konulmalıdır. Bunları belki yüz kere yazdık, kimseye anlatamıyoruz.

Münazara görevi almış öğrenciler mektup yazıp bizden kopya istiyorlar.

Sayın ana—babalar sayın öğretmenler, bir öğrencinin gönderdiği şu mektubu okuyun da, Allah lillâh aşkına şu münazara illetinden kurtulun. Biz ayda dört beş tane buna benzer mektup almaktayız. İşte mektup:

«Efendim, işin açıkçası, sınıfımızda edebiyat vazifesi olarak, bir münazara tertiplendi. Konumuz şu: «Cemiyetin gelişmesinde erkeklerin mi, yoksa kadınların mı rolü büyüktür?»

Biz erkekleri temsilen üç kişilik grubuz. Sınıfımızın kızları prestij bakımından bizden üstün olduklarından onların bu prestijlerini sizin yazacaklarınızın yardımıyla, karınca kararınca bizim de gayretimizle kırmağa çalışacağız. Şayet biz bu münazarayı kaybedersek, ileride psikolojik bir durum neticesi olarak, kendimizde aşağılık duygusu hissedecek ve ömrümüz boyunca onların esiri olarak kalacağız.

Durumu geniş olarak size açıkladık artık yardımızınızı dört gözle bekliyoruz.

NOT: Karşı tezi savunan kızların da, bazı kadın yazarlardan yardım istediklerini haber aldık. Siz de çok iyi anlarsınız ki, onların bu teşebbüsleri karşısında bizim şahsî fikirlerimiz hiç bir işe yaramaz. Ayrıca bunun aramızda bir sırolarak kalmasını rica ederiz.»

Sayın öğretmenler, münazanın çocuklarımızı sürüklediği çıkmazı, bataklığı beğendiniz mi? Sırrını açıkladığım öğrencinin adını, okulunu açıklamıyorum. Belli ki, zeki bir öğrenci. Acı bir gerçeği belgesiyle gösterebilmek için, sırrını açıklamak zorunda kaldığım öğrenci okurumdan özür dilerim. Biz bu türlü pek çok mektup almaktayız, acaba öğretmenler bundan ders almıyacaklar mı?

***

Zübük gazetesinin iş isteyen üniversiteli, özden bir genç mektubunun sonunda şöyle diyor: «Şu satırlarımla sizi rahatsız ettiğim için utanıyorum.»

Cevabımız:

«Hayır, hiç rahatsız etmiyorsunuz, yalnız elimizden hiç bir yardım gelmediği için üzülüyoruz. Bu üzüntümüzün de size hiç bir yararı yok.»

Basın Sergisi

Hür Va Yeni Sa AKŞ Millî VATAN

VATAN

Yön Dergisi kurucularından Cemal Reşit Eyüboğlu Ankaraya gidecekti. Trene binmeden önce o gün görmediği bazı gazeteleri almak üzere gazete satıcısına doğru ilerledi. Ama kendinden önce başka bir müşteri daha vardı. Eyüboğlu onun alacağını alıp, gitmesini kayıtsızca bekliyordu. Adam gazete satıcısına,

— Bir Yön verin, dedi.,

Eyüboğlu kıvançla Yön okuyucusuna baktı. Yüzünde tatlı bir gülümseme dolaşıyordu. Adam sözünü tamamladı:

— Bir de Düşünen Adam lütfen.

Eyüboğlunun yüzündeki tebessümün yerini büyük bir merak almıştı. Elindeki Yön ve Düşünen Adam dergileriyle yürümeye hazırlanan adama döndü:

— Siz dedi en iyisi bir Zübük alın.

Adam hayretle Cemal Reşit'e baktı,

— Sebep, dedi.

Eyüpoğlu adamın elindeki dergileri işaretle:

— Belki, dedi. Bu ikisi sizi sıkar, üstüne lâyıkıyla bir eğlenmek için Zübük almaktan başka çıkar yol yok bence.

Adam bir an duraladı, sonra gazeteciye döndü.

— Bir de Zübük ver de tamam olsun. dedi.

Son Havadis

Beceriksiz, tecrübesiz bir doktoru bir gün, sancısı tutan bir kadını kurtarmağa çağırmışlar.. Adam gitmiş... Bir iki saat sonra, kan ter içinde, perişan bir halde geri dönmüş. Arkadaşlarına:

— Sormayın başıma gelenleri demiş. Çocuk öldü!.

— Nasıl öldü?

— Ters geliyordu. Çevirdim. Forsepsle alayım, dedim. Âlet, beynine takıldı. Parçaladı zavallı yavrucak öldü!...

— Olur böyle aksilikler, kazalar.. Sen anneyi kurtardın ya ona bak!.

— İşte ben de daha çok ona üzülüyorum ya.. Anne de... Şey oldu.. Yani ameliyata dayanamadı..

Arkadaşları teselli etmişler.. İçlerinden biri:

— Zavallı baba kimbilir ne haldedir? Ne kadar üzülmüştür? diye hayıflanmış!

Doktor:

— Ah! demiş, hele onu hiç sormayın.. Zavallıcık, üzülmeğe vakit bulamadı ki..

O da bu hengâmede gidiverdi...

Bu sefer doktorun arkadaşları şaşkın şaşkın sormuşlar:

— Hadi çocuğu anladık. Annesini de anladık. Ama babaya ne oldu? Kalp sektesinden mi gitti?

— Hayır, hayır!! Adamcağız arkamda duruyormuş. Ben forsepsi hızla çekince, âlet elimden kurtuldu. Ve adamcağızın beynine saplandı. O da sizlere ömür..

Arkadaşları bu feci tesadüflere üzülmüşler. Ama elden ne gelir?

Aradan bir müddet geçmiş. Bizim acemi doktoru yine böyle âcil bir vak'ada uzakça bir köyden çağırmışlar.. Doktor yine bir kaç saat sonra, kan ter içinde geri dönmüş.. Fakat bu sefer keyfi biraz yerinde imiş..

Sormuşlar:

— Eh inşaallah bu sefer doğum muvaffakiyetli olmuştur!?..

Doktor kasılarak cevap vermiş:

— Bu defa pederi kurtardık!..

AKŞAM

Fatih Sultan Mehmet âlimlerle ve seyyahlarla sohbet etmesini pek severmiş ve bilhassa tarih, edebiyat, tabiiye gibi konular üzerinde durmayı tercih edermiş.

Bir gün bir mecliste Defterdar Osman Çelebi demiş ki:

— Sultanım, Hindistan'da bir zehirli böcek vardır; soktuğu yeri ateş basar, şişer, o böcek tarafından ısırılanlar mutlaka ölürler. Buna bir ilâç bulmuşlar: Köpek tersini su veya sütle ezip karıştırırlar, böceğin soktuğu insana yedirirler. Oraya giden yabancılara da o ilâcı mutlaka her ay bir defa yedirirler, böylece böcekten korunmuş olurlar.

Fatih Sultan Mehmet sormuş:

— Bunu birinden mi duydun, bir kitapta mı okudun, yoksa kendin mi gördün?

Defterdar cevap vermiş:

— Kulunuz kendim gördüm efendimiz!

— Orada bulundun mu?

— İki sene kaldım efendimiz.

— Anlaşıldı, o ilâçtan sen de yemişsin!

Başlıca yazarı:
AZİZ NESİN
SAHİBİ VE SORUMLU YAZI İŞLERİ YÖNETMENİ
MERAL NESİN
Yönetim yeri: Cağaloğlu, Nuruosmaniye, Gazi Sinan Paşa sok. Nu: 12 — İSTANBUL
Telefon: 22 58 04

PAZARTESİ GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK SİYASİ MİZAH GAZETESİ.
12 MART 1962
Yıl: 1, Sayı: 6
İstanbul'da Güneş Matbaacılık T.A.Ş. de dizilip basılmıştır.

ABONE: Yıllık 25, altı aylık 13 liradır. Yabancı ülkeler için yıllık 50, altı aylık abone 25 liradır. Derginin uçakla gönderilmesi isteniyorsa, ayrıca uçak masrafı abone parasına eklenir.
İLÂN: Beş sütun üzerinden her sütunun santimi 15 liradır.

50 KURUŞ

Zübüüüük